

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 56.

Cena: Kč 13.40.

Vydána dne 23. července 1936.

Obsah: (226. a 227.) 226. Zákon, kterým se mění a doplňuje zákon o přímých daních. —
227. Vyhláška o úplném znění zákona o přímých daních.

226.

**Zákon ze dne 2. července 1936,
kterým se mění a doplňuje zákon o přímých
daních.**

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Část první.

Zákon ze dne 15. června 1927, č. 76 Sb. z. a n., o přímých daních, ve znění zákonů ze dne 17. prosince 1927, č. 180 Sb. z. a n., a ze dne 27. listopadu 1930, č. 167 Sb. z. a n., se mění a doplňuje takto:

Čl. 1.

(1) V čl. III, odst. 1, č. 2 uváděcích ustanovení bude čtvrtá věta zníti:

„Působnost revisního odboru ministerstva financí, pokud se týče ústředního revisního úřadu finančního se omezuje časově na dobu 13 let od počátku působnosti tohoto zákona, t. j. od 1. ledna 1927.“

(2) Za tuto větu připojují se tato další ustanovení:

„Jednání podle § 5 uvedeného vládního nařízení trestá se — pokud nezakládá skutkovou povahu trestného činu stíhaného podle všeobecného trestního zákona — nalézacími senáty zřízenými podle zákona o přímých daních v řízení předepsaném pro stíhání zkrácení daní přímých. Místně příslušným jest senát, v jehož obvodu bylo trestné jednání spácháno. Pro promlčení trestnosti a výkonu trestu platí ustanovení § 206 zákona o přímých daních.“

Čl. 2.

(1) V čl. XV, odst. 2, větě druhé uváděcích ustanovení nahrazuje se sazba 4% sazbou 3%. V téže odstavci v poslední větě vkládají se před slova „jsou od tohoto poplatku osvobozeny“ slova „zemskými úvěrními ústavami, uvedenými v § 2, písm. c) téhož zákona, a pobočkami zemských úvěrních ústavů, zřízenými podle § 1 zákona ze dne 11. července 1922, č. 238 Sb. z. a n.“

(2) Jako odstavec 4 téhož článku se připojuje toto ustanovení:

„(4) 4%ní poplatek, který mají platiti v zemích České a Moravskoslezské ústavy oprávněné ku přijímání peněz na běžný účet podle § 7, odst. 2 a 3 zákona ze dne 29. února 1864, č. 20 ř. z., o některých změnách zákonů o kolkových a přímých poplatcích, v úpravě § 8 cíś. nařízení ze dne 28. srpna 1916, č. 281 ř. z., o změně některých předpisů o kolkových a přímých poplatcích, snižuje se na 3%. Od tohoto poplatku jsou osvobozeny také vkladní knížky, vydávané zemskými úvěrními ústavami, uvedenými v § 2, písm. c) zákona ze dne 10. října 1924, č. 239 Sb. z. a n.“

Čl. 3.

Za čl. XV uváděcích ustanovení vkládá se čl. XVa) tohoto znění:

„Z nabytí akcií (nakolkovaných nebo nových nebo obojích) dosavadními akcionáři při zvýšení akciového kapitálu společností akciových nebo komanditních na akcie z vlastního kapitálu rezervního, včetně z převodu zisku, kromě zvýšení z rezervního fondu stabilizačního (§§ 4 a 5 zákona ze dne 15. června 1927, č. 78 Sb. z. a n., o stabilizačních bilancích), platí se zvláštní po-

platek. Poplatek tento činí 15% z hodnoty podrobené poplatku z akcií, odůvodněného zvýšením akciového kapitálu, pokud dosavadní akcionáři nabývají nároku na ně bezplatně (použitím kapitálu společnosti). Poplatková povinnost nastává vznikem nároku dosavadních akcionářů na tyto akcie. Zaplatiti tento poplatek jsou povinni dosavadní akcionáři, od nichž jej společnost vybere a odvede přímo způsobem stanoveným pro poplatek z akcií. Společnost ručí za zaplacení poplatku. Pokud není stanoveno jinak, platí o tomto poplatku zákonná ustanovení o poplatcích z akcií.“

Čl. 4.

Za čl. XVI uváděcích ustanovení vkládá se čl. XVII tohoto znění:

„(1) Počínajíc berním rokem 1937 budou se daně podle hlav I až VII, vyjma rentovou daň vybíranou srážkou u dlužníka a daň z tantiem, vyměřovati (vybíráti), pokud zákon jinak nestanoví, podle zásady, že dani podrobený důchod, výtěžek nebo pořítek dosažený v jednom (kalendářním) roce jest základem daně na nejbližší příští (berní) rok nehledíc k tomu, zda počátkem (1. ledna) berního roku podmět a předmět daně ještě trvají, a nehledíc ke změnám, které v berním roce nastanou. Bude proto rok, jehož důchod, výtěžek nebo pořítek jest předmětem daně, nazýván nadále „kalendářní rok“ a rok nejbližší následující po tomto kalendářním roce, tedy rok, na který se zmíněný důchod, výtěžek nebo pořítek zdáňuje, bude nadále nazýván „berní rok“.“

(2) Okolnosti odůvodňující osvobození od daně, které nastaly v kalendářním roce, mají za následek osvobození teprve na berní rok, pokud zákon nestanoví jinak.“

Čl. 5.

(1) § 4, odst. 1 bude zníti:

„(1) Daň se vyměřuje na každý berní rok z důchodu dani podrobeného, jehož bylo skutečně dosaženo v kalendářním roce, který přímo předchází bernímu roku, na který se daň vyměřuje, a to nehledíc k tomu, zda počátkem (1. ledna) berního roku podmět a předmět daně ještě trvají a nehledíc ke změnám, které v berním roce nastanou.“

(2) § 4, odst. 2, věta druhá bude zníti:

„Zdanění na berní rok dlužno položiti za základ ono obchodní období, které se končí v kalendářním roce.“

(3) § 4, odst. 3 bude zníti:

„(3) Jinak se přihlíží ku všem ostatním pro zdanění rozhodným poměrům podle stavu, který tu byl koncem (31. prosince) kalendářního roku přímo předcházejícího bernímu roku; zanikla-li daňová povinnost dříve, podle stavu při jejím zániku.“

Čl. 6.

(1) § 7, odst. 2 bude zníti:

„(2) Za důchod dani podrobený se nepokládají přírůstky majetku, nastalé u akcionářů způsobem v čl. XVa uváděcích ustanovení uvedeném, dále změnami a přesuny majetkovými, jako odprodejem majetkových částí, věnem, výbavou, dědictvím, výplatami kapitálů z pojištění životních, invalidních, starobních, kapitálovými náhradami za věcné nebo jiné utrpené škody, slevami dluhů, vzniklými osvobozením dlužníka v soudním nebo mimo-soudním vyrovnání, mimořádnými dary a podobnými bezplatnými věnováními.“

(2) Jako nový odstavec 3 se vkládá toto ustanovení:

„(3) Za důchod dani podrobený se však pokládají mimořádné dary a podobná bezplatná věnování pobíraná zaměstnanci od zaměstnavatelů ve spojitosti se služebním poměrem, pokud tyto dary přesahují ročně 20.000 Kč.“

(3) Dosavadní odstavce 3, 4 a 5 se označují jako odstavce 4, 5 a 6.

Čl. 7.

V § 10, odst. 2 budou věty druhá až čtvrtá zníti:

„Poplatníci, kteří vedou řádné obchodní knihy a kteří vystaví, přestaví, přistaví nebo nastaví budovy pro provozování podniků včetně budov s byty pro vlastní zaměstnance, anebo kteří pořídí nové stroje a zařízení, mohou si v pěti letech, počínajíc obchodním obdobím, v němž byla stavba dokončena anebo stroje a zařízení nově pořízeny, od příjmu v podniku dosaženého odepsati vedle obecně přípustných odpisů dalších 10% nákladu na stavbu nebo stroje a zařízení prokazatelně vynaloženého. Vláda se zmocňuje, aby procento tohoto mimořádného odpisu zvýšila pro stavby v tom kterém roce započaté a pro jiné investice v tom kterém roce provedené až na 20%. Užije-li se těchto budov v době deseti let, počínajíc rokem, v němž stavba byla dokončena, k jiným účelům než vpředu uvedeným, bude mimořádný odpis dodatečně zdaněn na berní leta, v jejichž daňovém základu byl uznán za odčitatelnou položku.“

Čl. 8.

V § 13, odst. 2 připojí se za slova „srážku provede vyplácející pokladna“ slova „v kalendářním roce vždy na úhradu daně na nejbližší příští berní rok“.

Čl. 9.

(1) V § 15, č. 1, písm. e) bude třetí věta zníti:

„U poplatníků, kteří vedou řádné obchodní knihy a kteří na vrub kalendářního roku zřídí rezervu pro všeobecnou daň výdělkovou, odečte se dále od důchodu kalendářního roku tato reserva, pokud jest přiměřena dani, jež bude vyměřena na berní rok, a pokud jí poplatník prokazatelně použil v berním roce, a to ve lhůtě stanovené v § 307, odst. 1, č. 3 ku placení všeobecné daně výdělkové s přírážkami na berní léta počínajíc rokem 1927.“

(2) V § 15, č. 3 bude zníti druhá věta:

„Vyšší částkou lze pojistné a příspěvky odčítati jen, byl-li poplatník podle zákona, podle usnesení orgánu zájmové samosprávy, pokud se toto závazné usnesení opírá o zákon, podle stanov nebo podle smlouvy povinen do takového ústavu jako pojištěný vstoupiti a příspěvky platiti.“

(3) V § 15, č. 4 nahrazuje se částka „2000 Kč“ částkou „4000 Kč“.

Čl. 10.

(1) § 17, č. 4 bude zníti:

„4. Výdaje na byt a výživu poplatníka, jeho příslušníků rodiny a dalších v § 20, odst. 1 uvedených osob, jsou-li v zaopatření poplatníkově, jakož i služebnictva chovaného k osobním službám, počítají se v to peněžní hodnotu výrobků a zboží, spotřebovaných k tomu účelu z vlastního hospodářství nebo podniku. Výdaje na byt a výživu poplatníka jsou však odčitatelné přiměřenou částkou, o kterou byly nutně zvýšeny výkonem jeho povolání mimo dům (nocležné a stravné). Stravování, ošatovné a přiměřené kapesné rodinných členů, zaměstnaných trvale při provozování vlastního hospodářství nebo podniku, budíž čítáno do provozovacích nákladů (§ 15).“

(2) § 17, č. 5, věta první bude zníti:

„5. Dary, podpory a podobná bezúplatná věnování, leda že jich vyžaduje provozování podniku; odčitatelná jsou však věnování pro nezaměstnané, která byla prokazatelně vyplacena státní správě k volnému jejímu použití pro uvedený účel.“

(3) § 17, č. 6 bude zníti:

„6. Příspěvky do nemocenských, úrazových, starobních, invalidních, vdovských, sirotčích a pensijních pokladen nebo podobných ústavů, pokud je poplatník platil nad povinnou zákonnou kvotu za své úředníky, zřízence, dělníky a služebníky, jakož i daně a dávky za ně zaplacené, i když byl takový závazek smluvně převzat; zmíněné příspěvky, daně a dávky jsou však odčitatelné, jde-li o zaměstnance s hrubými služebními požitky (§ 29), nepřesahujícími ročně 60.000 Kč u jednotlivého zaměstnance.“

Čl. 11.

Záhlaví §§ 23 až 27 bude zníti:

„Počátek a konec daňové povinnosti; změny v kalendářním roce.“

Čl. 12.

§ 23 bude zníti:

„Osoby, jejichž daňová povinnost nově vznikne v kalendářním roce, budou podrobeny dani teprve na berní rok z důchodu ve zmíněném kalendářním roce skutečně dosaženého (§ 4, odst. 1).“

Čl. 13.

§ 24 bude zníti:

„(1) Zanikne-li daňová povinnost v kalendářním roce, zdaní se důchod do zániku daňové povinnosti skutečně dosažený ještě na berní rok. V tomto případě může býti daň vyměřena již před začátkem berního roku.“

(2) Obdobně se postupuje i při úmrtí poplatníka, při čemž se zdaní důchod jím v kalendářním roce, v němž poplatník zemřel, skutečně dosažený společně s důchodem, kterého snad v témže roce dosáhla pozůstalost.

(3) Z důchodů, jichž dosáhne neodevzdaná pozůstalost v kalendářním roce následujícím po roce, v němž poplatník zemřel, po případě i v dalších kalendářních letech až do dne, kdy osoby, povolané k dědické posloupnosti, nabyly požívání pozůstalosti, bude dani podrobena neodevzdaná pozůstalost (§ 4).

(4) Na berní rok, který přímo následuje po kalendářním roce, v němž dědicové nabyli požívání pozůstalosti, vyměří se daň pozůstalosti, z důchodu jí dosaženého do dne nabytí požívání dědici; důchod dědici od tohoto dne z pozůstalosti skutečně dosažený zdaní se u každého dědice.“

Čl. 14.

V § 25 nahrazuje se slovo „berním“ slovem „kalendářním“.

Čl. 15.

V § 26 připojuje se za slova „vznikne tím jeho samostatná daňová povinnost“ citace „(§ 23)“ a za slova „zanikne tím jeho samostatná daňová povinnost“ citace „(§ 24, odst. 1)“.

Čl. 16.

Za § 29 vkládá se jako § 29a) nové ustanovení tohoto znění:

„§ 29a.

(1) Daň důchodová vybíraná podle ustanovení §§ 28 až 45 sráží se v každém kalendářním roce na úhradu daně na nejbližší příští berní rok.

(2) Rok, v němž se daň sráží, bude nadále nazýván „kalendářní rok“ a rok nejbližší příští po roce kalendářním bude nadále nazýván „berní rok“.

Čl. 17.

V § 30, odst. 5 se nahrazuje částka „2 Kč“ částkou „5 Kč“.

Čl. 18.

V § 31, odst. 3 nahrazují se slova „k 1. lednu berního roku“ slovy „k 1. lednu kalendářního roku“.

Čl. 19.

(1) § 32, odst. 1 bude zníti:

„(1) Řádně vykonanou srážkou podle §§ 30 a 31, po případě zaplacením daně podle § 33, odst. 1 a 2 vyměřené, jest uhrazena daň na berní rok, i když má příjemce (§ 5, odst. 1) v kalendářním roce jiný důchod nepřesahující ročně 1.000 Kč.“

(2) V § 32, odst. 5 bude poslední věta zníti:

„Přesahuje-li srážka v kalendářním roce provedená daň na berní rok vyměřenou nebo není-li příjemce na berní rok vůbec daní povinen, vrátí se přeplatek v hotovosti z úřední povinnosti.“

(3) V § 32, odst. 6 nahrazuje se částka „2 Kč“ částkou „5 Kč“.

Čl. 20.

(1) V § 33, odst. 1

a) vkládají se za slovo „povinen“ slova „v kalendářním roce provést“;

b) vkládají se za slovo „příjemci“ slova „na berní rok“;

c) nahrazují se slova „toho onoho roku“ slovy „kalendářního roku“.

(2) V § 33, odst. 2

a) nahrazují se slova „v berním roce“ slovy „v kalendářním roce“;

b) vkládají se za slova „Daň se vyměří“ slova „na berní rok“;

c) bude poslední věta zníti:

„Daňové částky plátcem v kalendářním roce sražené budou od ní odečteny.“

Čl. 21.

V § 34 nahrazuje se částka „500 Kč“ částkou „1.000 Kč“.

Čl. 22.

V § 35, odst. 1 a 2 nahrazuje se částka „500 Kč“ částkou „1.000 Kč“.

Čl. 23.

(1) V § 37, odst. 1 bude první věta zníti:

„(1) Srážky podle § 36 v kalendářním roce vykonané činí zatímní platbu na daň, která na berní rok bude vyměřena z celkového důchodu v řádném vyměrovacím řízení podle všeobecných ustanovení tohoto zákona.“

(2) § 37, odst. 4 bude zníti:

„(4) Jestliže daň byla srážena po část kalendářního roku podle ustanovení § 36, odst. 1 a po část kalendářního roku podle ustanovení § 30, a jestliže zároveň hrubé požitky v témž roce celkově dosažené nečinily více než 23.550 Kč, nelze na berní rok předepsati z nich daň vyšší než-li jaká odpovídá na celý rok přepočteným příslušným sazbám, uvedeným v § 30, odst. 1 až 3, nebo, jsou-li tu podmínky § 35, odst. 1, nelze daň vůbec předepsati.“

Čl. 24.

V § 39 nahrazují se v první větě slova „do konce února“ slovy „do 14. února“, dále slova „za prošlý rok“ slovy „v prošlém roce“ a slova „za dobu“ slovy „v době“.

Čl. 25.

V § 40, odst. 1 nahrazuje se částka „500 Kč“ částkou „1.000 Kč“.

Čl. 26.

(1) § 45, odst. 2 bude zníti:

„(2) Podrobnější ustanovení o provedení

§§ 28 až 44, zejména o odvádění daně vůbec, o způsobu, jakým budou plátcí oznamovati úřadu vyplacené požitky (a to pokud jde o obchodní cestující, zástupce a jednatele v § 47, odst. 1, č. 2 uvedené, i požitky nedosahující výše podrobené srážce daně důchodové) a sraženou daň, a o dozoru nad prováděním srážek, budou vydána vládním nařízením.“

(2) V § 45 vkládá se odstavec 3 tohoto znění:

„(3) Ustanovení §§ 28 až 45 nevztahují se na požitky, které pobírají lékaři od nositelů nemocenského pojištění na podkladě rámcových nebo jinakých je nahrazujících smluv. Tyto ústavy jsou však povinny sdělovati vždy do konce ledna po uplynutí kalendářního roku vyměřovacímu úřadu, v jehož obvodu dotčený lékař bydlí, výši požitků a náhrad služebních výdajů lékařů v uplynulém roce vyplacených, beze zřetele na jejich výši.“

Čl. 27.

(1) § 47, odst. 1, č. 1 bude zníti:

„1. Podniky, které jsou podrobeny zvláštní dani výdělkové podle hlavy III tohoto zákona. Všeobecné dani výdělkové jsou však podrobeny podniky spolků, zřízených podle všeobecných předpisů o spolčování s výjimkou spolků zřízených podle patentu ze dne 26. listopadu 1852, č. 253 ř. z.“

(2) § 47, odst. 1, č. 2 se doplňuje takto:

„Zaměstnání obchodních cestujících, zástupců a jednatelů pracujících jménem a na účet jednoho nebo i více zaměstnavatelů, pokud jsou pojištěni podle zákona o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, a to co do činnosti, která je podkladem pro tuto pojistnou povinnost, a to i tehdy, jsou-li současně zaměstnání u několika zaměstnavatelů a pensijně pojištěni ve smyslu § 4, odst. 6 zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb. z. a n., pouze podle svého hlavního zaměstnání. Zaměstnání v předcházející větě uvedených osob, které nejsou pensijně pojištěny, jestliže úhrn hrubých úplat ročně přijatých nepřesahuje prokazatelně 40.000 Kč.“

(3) § 47, odst. 1, č. 3 bude zníti:

„3. Zemědělské a lesní hospodářství, zahrnující v to zahradnictví, honitbu a rybářství. Z daňové povinnosti nejsou však vyňaty: honitba na cizích pozemcích, rybářství ve volných, najatých a veřejných vodách, dále výtěžek z najatých pozemků a hospodářství (s výjimkou uvedenou v § 50, č. 1), konečně projektování, zakládání a udržování cizích za-

hrad a sadů a obchod cizími zahradnickými výpěstky.“

(4) Jako nový odstavec 3 se připojuje toto ustanovení:

„(3) Všeobecné dani výdělkové podléhá prodej zahradnických výpěstků provozovaný po živnostensku v trvale otevřených zmíněnému účelu určených prodejnách nebo skladištích.“

Čl. 28.

§ 50, č. 1 bude zníti:

„1. Výdělek z najatých pozemků a hospodářství až do 320 Kč katastrálního výtěžku v pozemkovém katastru zapsaného nebo zapsaného anebo i více tam, kde pachtýř a jeho rodina v obyčejném zemědělském hospodaření sami obdělávají, byť i přibírali občasné a výjimečně dělníky.“

Čl. 29.

(1) § 52, odst. 1 bude zníti:

„(1) Nově vzniklým tuzemským podnikům, vedoucím řádné obchodní knihy, které zavedou v tuzemsku dosud nezastoupenou nebo jen nedostatečně zastoupenou výrobu a jejichž vznik se doporučuje z národohospodářských ohledů, mohou býti na žádost, o níž rozhodne ministerstvo financí s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností a dalšími zúčastněnými ministerstvy, na dobu nejdéle 5 berních let, počínajíc berním rokem, následujícím přímo po kalendářním roce, v němž s provozováním bylo započato, poskytnuty daňové výhody v tom rozsahu, že podniky dotčené mohou býti osvobozeny od všeobecné daně výdělkové se všemi přírážkami, jestliže výtěžek v tom kterém kalendářním roce nepřesahuje 6% kapitálu v podniku trvale uloženého. Činí-li výtěžek podniku v tom kterém kalendářním roce více než 6%, nejvýše však 8% kapitálu v podniku uloženého, lze při vyměřování všeobecné daně výdělkové na příslušná berní léta, na která výhody byly poskytnuty, přihlížeti pouze k polovici docíleného výtěžku.“

(2) V § 52, odst. 5 nahrazují se slova „5 let“ slovy „5 berních let“.

Čl. 30.

(1) § 55, odst. 1 bude zníti:

„(1) Základem pro vyměření daně jest ryzí výtěžek dosažený v podniku dani podrobeném. Ryzí výtěžek se vypočte tím způsobem, že se od příjmů v podniku dosažených odečtou veš-

keré výdaje učiněné v mezích provozování na dosažení těchto příjmů. Výdaje na služební požitky a platy uvedené v § 7, odst. 3 a v § 11 odečtou se jen do výše 250.000 Kč ročně u jednotlivých příjemců těchto požitků; pokud tyto požitky a platy přesahují 250.000 Kč, odečtou se výdaje na ně pouze třemi čtvrtinami. Podíl tichých společníků na dosažení výtěžku srážeti nelze. Při podnicích společenských zahrnuje poplatný ryzí výtěžek podíly na výtěžku všech společníků. Ostatně platí tu pro vyšetření příjmů v podniku dosažených a přípustných srážek obdobně ustanovení §§ 7, 15, 16 a 17, případně § 10, odst. 2 tohoto zákona s úchytkami podle ustanovení odstavců 2 až 4 tohoto paragrafu.“

(2) § 55, odst. 4 bude zníti:

„(4) U podniků vedoucích řádné obchodní knihy, které měly prokazatelně po dvě hospodářská období předcházející bezprostředně hospodářskému období pro zdanění rozhodnému nepřetržitě ve svém vlastnictví alespoň 20% akcií, kuksů, podílů nebo užitkových listů jiného tuzemského podniku, podrobeného zvláštní dani výdělkové, nabytých prokazatelně z vlastních prostředků, nezapočítává se do základu všeobecné daně výdělkové jedna čtvrtina podílu na zisku z hodnot, které měly po uvedení do nepřetržitě ve svém vlastnictví. Nebyly-li uvedené hodnoty nabyty zcela z vlastních prostředků, odečte se jen jedna čtvrtina částky, která převyšuje výdaje potřebné k zúrokování cizích prostředků k jejich nabytí získaných.“

(3) § 55, odst. 5 se vypouští.

Čl. 31.

§ 56, odst. 1 bude zníti:

„(1) Daň se vyměřuje na každý berní rok z výtěžku dani podrobeného, jehož bylo skutečně dosaženo v kalendářním roce, který přímo předchází bernímu roku, na který se daň vyměřuje, a to nehlédíc k tomu, zda počátkem (1. ledna) berního roku podmět a předmět daně ještě trvají a nehlédíc ke změnám, které v berním roce nastanou.“

Čl. 32.

(1) § 57, odst. 1, věta druhá bude zníti:

„Jsou-li v kalendářním roce ve společenském podniku, zapsaném do obchodního rejstříku, vedle jednoho veřejného společníka ještě další veřejní společníci nebo ve společenském podniku do obchodního rejstříku nezapsaném vedle jednoho společníka ještě další

společníci činní prokazatelně takovým způsobem, že tato činnost jest jejich hlavním povoláním a jest taková, že by jí jinak byly trvale a plně zaměstnány placené síly zaměstnanecké, zvyšují se na berní rok částky daňového základu, pro něž platí sazba snížená a u nichž nastává sazba zvýšená, o 30.000 Kč za druhého a každého dalšího v podniku zaměstnaného takového společníka.“

(2) § 57, odst. 3 bude zníti:

„(3) Jde-li o poplatníka, jehož celoroční důchod v kalendářním roce ani sám o sobě ani s důchodem hlavy rodiny, s níž by případně měl býti společně zdaňován důchodovou daní (§ 5), nepřevyšuje částky dani důchodové nepodrobené (§ 3) a nečiní-li daňový základ podniku více než 7.000 Kč, činí na berní rok sazba daně $\frac{1}{8}\%$ dani podrobeného výtěžku.“

(3) § 57, odst. 7 bude zníti:

„(7) Daň na berní rok uložená nesmí býti menší než

a) $\frac{1}{2}\%$ veškerého kapitálu, který byl v kalendářním roce v podniku trvale na zisk uložen, činí-li tento kapitál více než 100.000 Kč, avšak nepřesahuje-li . . . 200.000 Kč,

b) $\frac{3}{4}\%$, přesahuje-li tento kapitál 200.000 Kč, avšak nepřesahuje-li . . . 500.000 Kč,

c) 1% , přesahuje-li tento kapitál 500.000 Kč.“

Čl. 33.

(1) § 58, odst. 1 bude zníti:

„(1) Daň z podniku vyměřená podle předchozích ustanovení předepíše se v berní obci, kde byla v kalendářním roce, přímo předcházejícím bernímu roku, provozovna podniku nebo, není-li tu provozovna, kde poplatník v témže kalendářním roce bydlel.“

(2) § 58, odst. 5 bude zníti:

„(5) Rozprostírala-li se provozovna v rozhodné době (odstavec 1) do obvodu několika berních obcí, rozdělí příslušný vyměřovací úřad daň připadající na zmíněnou provozovnu mezi zúčastněné berní obce podle míry poměrné důležitosti jednotlivých částí provozovny, přihlížeje ku břemenům, která vznikla těmto obcím provozovnou nebo provozováním podniku, a ku ploše, kterou provozovna v těchto obcích zaujímala; to platí též při podzemním dolování.“

(3) § 58, odst. 6 bude zníti:

„(6) Bydlila-li ze zaměstnanců provozovny počátkem (1. ledna) kalendářního roku (obchodního období) nebo v den vzniku daňové povinnosti alespoň jedna čtvrtina trvale v jiných

berních obcích, než ve které byla provozovna, zmenší se pro berní rok přírážková základna pro berní obec, v níž byla v rozhodný den provozovna, o polovici té částky, která připadá poměrně na služební platy zaměstnanců, bydlivších mimo berní obec; obecní přírážky k polovině daňové částky, připadající poměrně na služební platy zaměstnanců bydlivších v jiných berních obcích, plynou do přidělů zemím podle § 10 zákona ze dne 15. června 1927, č. 77 Sb. z. a n., o nové úpravě finančního hospodářství svazků územní samosprávy, ve znění čl. I zákona ze dne 27. listopadu 1930, č. 169 Sb. z. a n. Tyto přírážky vybírají se týmž procentem, jakým byl stanoveny přírážky pro berní obec, v níž byla provozovna, nejméně však výměrou 100%. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro podniky, které ve všech svých provozovnách ležících v téže berní obci nezaměstnávaly v kalendářním roce trvale alespoň 400 zaměstnanců.“

Čl. 34.

Záhlaví §§ 59 až 63 bude zníti:

„Počátek a konec daňové povinnosti; změny v kalendářním roce.“

Čl. 35.

(1) § 60, odst. 1 bude zníti:

„(1) Podnikům, které vznikly počátkem (1. ledna) nebo během kalendářního roku, bude vyměřena daň teprve na berní rok z výtežku ve zmíněném kalendářním roce skutečně dosaženého (§ 56).“

(2) § 60, odst. 3 bude zníti:

„(3) Přesídlení podniku v kalendářním roce nemění ničeho na jeho daňové povinnosti, leč jen pokud jde o rozdělení daně na berní rok mezi jednotlivé provozovny podle ustanovení § 58.“

Čl. 36.

§ 61 bude zníti:

„Zanikne-li daňová povinnost v kalendářním roce, zdaní se výtežek do zániku daňové povinnosti skutečně dosažený ještě na berní rok, přihlízejíc k ustanovení § 57, odst. 7. V tomto případě může býti daň vyměřena již před začátkem berního roku.“

Čl. 37.

§ 68, odst. 1, I, č. 2, písm. d) bude zníti:

„d) okresní záložny hospodářské, kontribučenské záložny a kontribučenské fondy, zřízené z bývalých kontribučenských fondů obilních a peněžních.“

Čl. 38.

(1) § 72, úvodní věta a písm. a) budou zníti:

„(1) Od daně jsou osvobozeny:

a) podniky, které provozují stát a svazky územní samosprávy k účelům veřejné správy včetně monopolů;“

(2) Do § 72 vkládá se jako písm. b) nové ustanovení tohoto znění:

„b) obecně prospěšné podniky státu a svazků územní samosprávy, u nichž zájem veřejný převládá nad zájmem výdělečným, ať již jde o podniky vlastní nebo pachtované;“

(3) V § 72 označuje se písm. b) jako písm. c) a slova „(§ 83, odst. 14)“ nahrazují se v něm slovy „(§ 83, odst. 17)“.

(4) V § 72 označuje se písm. c) jako písm. d) a bude zníti:

„d) zemědělské a lesní hospodářství státu a samosprávných svazků a jejich sdružení, avšak s týmž obmezením, jaké platí pro osvobození jednotlivého polního hospodáře od všeobecné daně výdělkové podle § 47;“

(5) V § 72 označuje se písm. d) jako písm. e) a vypouštějí se v něm slova „spolků a“.

(6) V § 72 označuje se písm. e) jako písm. f).

(7) V § 72 označuje se písm. f) jako písm. g) a bude zníti:

„g) záložny a fondy uvedené v § 68, odst. 1, I, č. 2, písm. d), obmezují-li svou činnost skutečně na zužitkování vlastních kapitálů;“

(8) V § 72 označuje se písm. g) jako písm. h).

(9) V § 72 označuje se písm. h) jako písm. ch) a bude zníti:

„ch) poštovní spořitelna;“

(10) V § 72 označují se písm. ch) až o) jako písm. i) až p).

(11) Do § 72 vkládá se jako odstavce 2 toto ustanovení:

„(2) Jestliže u podniků podle předcházejícího odstavce od daně osvobozených přesahují služební požitky zaměstnanců (§ 11) včetně dary nebo platy společenských či jiných správních orgánů [§ 78, písm. i)] u jednotlivce 250.000 Kč ročně, vyměří se těmto podnikům výdělková daň ze dvou třetin částek přesahujících tuto hranici, a to sazbou podle § 83, odst. 1.“

Čl. 39.

§ 73, odst. 2 a 3 budou zníti:

„(2) Nově vzniklým tuzemským podnikům, vedoucím řádné obchodní knihy, které zavedou v tuzemsku dosud nezastoupenou nebo jen nedostatečně zastoupenou výrobu a jejichž vznik se doporučuje z národohospodářských ohledů, mohou býti na žádost, o níž rozhodne ministerstvo financí s ministerstvem průmyslu, obchodu a živností a dalšími zúčastněnými ministerstvy, na dobu nejdéle 5 berních let, počínajíc berním rokem nejbližší následujícím po obchodním období, v němž s provozováním bylo započato, poskytnuty daňové výhody v tom rozsahu, že podniky dotčené mohou býti osvobozeny od zvláštní daně výdělkové se všemi přírážkami, jestliže v jednotlivém obchodním období vyplacená dividenda (podíl na zisku) nebude činiti více než 4% základního (kmenového) kapitálu. Činí-li vyplacená dividenda více než 4%, nejvýše však 6%, může býti daň výdělková vyměřena z poloviny berně vyšetřného základu.

(3) Upotřebí-li se rezervních fondů, nahromaděných daněproště v letech, kdy podnik byl od daně výdělkové zcela nebo z poloviny osvobozen, k rozmnožení základního kapitálu (§ 83, odst. 17) nebo k vyplácení dividendy (podílu na zisku) anebo k placení odměn společenským orgánům [§ 78, písm. i)], zdaní se částky takto upotřebené na berní rok, který nejbližší následuje po obchodním období, ve kterém jich bylo takto upotřebeno; jinak platí co do nakládání s rezervními fondy platné předpisy zákonné.“

Čl. 40.

(1) § 75, odst. 1, úvodní věta a č. 1 a 2 budou zníti:

„(1) Zvláštní dani výdělkové podle § 83, odst. 2 až 5 podléhají:

1. v § 68, odst. 1, I, č. 2, písm. a) uvedená výdělková a hospodářská společenstva, která, řídíce se zásadou svépomoci, obmezují svou činnost podle stanov i skutečně na své členy;

2. záložny a fondy uvedené v § 68, odst. 1, I, č. 2, písm. d) a spořitelny;“

(2) § 75, odst. 2 bude zníti:

„(2) Rozšíří-li společenstva uvedená v odstavci 1, č. 1 svou činnost ve skutečnosti na nečleny, ztrácejí pro berní rok nejbližší následující po obchodním období, v němž rozšíření to se stalo, nárok na zdanění podle

§ 83, odst. 2, 3 a 5 a platí pro ně ustanovení § 83, odst. 1, 9 a případně odst. 15.“

(3) § 75, odst. 3, úvodní věta, jakož i písm. a) budou zníti:

„(3) Zdanění společenstev uvedených v odstavci 1 pod č. 1 sazbou podle § 83, odst. 2, 3 a 5 však nevádí:

a) když si tato společenstva opatřují zápůjčky od nečlenů anebo ukládají své pokladní přebytky u podniků a ústavů veřejně účtujících;“

(4) Do § 75, odst. 3 vkládá se jako písm. b) toto ustanovení:

„b) když jde u těchto společenstev o rozšíření činnosti na nečleny v případech uvedených v § 4, odst. 5, písm. a) až c) vládního nařízení ze dne 18. května 1935, č. 116 Sb. z. a n.; výtěžky této činnosti, pokud jde o komisionářský výkup obilí pro Československou obilní společnost, jakož i pokud jde o zásobování nezaměstnaných se svolením nebo k příkazu veřejné správy, musí však býti zvláště přiznávány a jsou podrobeny zdanění podle § 83, odst. 6 a 10;“

(5) V § 75, odst. 3 označuje se písm. b) jako písm. c) a bude zníti:

„c) když úvěrní společenstva přijímají ručení nečlenů, aby právně zabezpečila zápůjčky poskytnuté členům, anebo vybírají za své členy pohledávky u nečlenů (inkaso); dále když reeskontují u kohokoli směnky a uzavírají jinaká právní jednání s kýmkoli, jestliže a pokud toho nezbytně vyžaduje provádění působnosti vymezené v § 2 vládního nařízení ze dne 5. srpna 1933, č. 169 Sb. z. a n., nebo správa vlastních a svěřených prostředků;“

(6) Do § 75, odst. 3 vkládá se jako písm. d) toto ustanovení:

„d) když úvěrní společenstva prodávají a obstarávají nečlenům za plnou úhradu státní papíry ukládací a přijímají tyto papíry v úschovu a ve správu, dále když upisují státní a jiné veřejné půjčky československé emise, když poskytují zápůjčky svazkům územní samosprávy a když obstarávají prodej losů loterií státem pořádaných, jestliže všechny tyto činnosti jsou provozovány jen jako vedlejší a podružné;“

(7) V § 75, odst. 3 označuje se písm. c) jako písm. e) a nahrazují se v něm slova „podle § 72, lit. g)“ slovy „podle § 72, písm. h)“.

(8) V § 75, odst. 3 označují se písm. d) až f) jako písm. f) až h).

(9) § 75, odst. 4 bude zníti:

„(4) Nároku na zdanění podle § 83, odst. 2, 3 a 5 se nepozbývá, nemají-li členové podle stanov nároku na výtěžek (dividendu) ze závodních podílů splacených v rozvahovém roce nebo nesplatí-li členové závodní podíly ve lhůtě stanovami určené, pokud nesplacená část podílu nepřesahuje u člena 50%.“

Čl. 41.

§ 76 bude zníti:

„(1) Zvláštní daň výdělková vyměřuje se na každý berní rok.

(2) Základem pro její vyměření je zpravidla ryzí výtěžek dosažený v obchodním období, které se končí v roce kalendářním nejbližší předcházejícím roku bernímu, ať ho bylo dosaženo vlastním provozováním dani podrobeného podniku anebo jeho pronájemem.

(3) Končí-li se pro změnu obchodního období v témže kalendářním roce několik období obchodních, bud'ť jejich výsledky pro zdanění pravidelně sečteny.

(4) Nekončí-li se pro změnu obchodního období v některém kalendářním roce žádné období obchodní, jest podkladem vyměření daně na berní rok nejbližší následující po onom roce kalendářním ryzí výtěžek dosažený v obchodním období, končícím se po projití onoho roku kalendářního. Tento ryzí výtěžek rozdělí se na jednotlivá kalendářní leta podle doby trvání obchodního období v tom onom roce kalendářním.

(5) Je-li odůvodněno podezření, že změna v obchodním období se stala jen proto, aby bylo dosaženo příznivějšího zdanění, může vyměřovací úřad při ukládání daně na berní rok nejbližší následující po roce kalendářním, v němž změna se stala, jakož i na další touto změnou dotčené berní roky vzít za podklad zdanění ona časová období, která by beze změny bilančního roku byla bývala rozhodnými obdobími obchodními. Při tom však nesmí při zdanění žádné období ani vypadnutí, ani nesmí býti k němu přihlíženo dvakráte.“

Čl. 42.

Do § 77, odst. 2 vkládá se mezi druhou a třetí větu nová věta tohoto znění:

„Za podnik samosprávných svazků považuje se souhrn hospodářsky a technicky souvisících provozoven.“

Čl. 43.

(1) § 78, písm. c) bude zníti:

„c) k zúrokování kapitálů v podniku ulože-

ných (v akciích, prioritních akciích, závodních vkladech, společenstevních podílech, vkladech komanditistů a pod.); u těžířstev a u podniků uvedených v § 68, odst. 1, II a III též k zúrokování zápůjček společníků (těžířů, várečníků, účastníků), pokud jde o fyzické osoby, dále jejich manželů a jejich příbuzných v linii přímé. U společností s omezeným ručením a u pravovárečných měšťanstev jsou však úroky ze zápůjček poskytnutých uvedenými osobami odčitatelné potud, pokud úroková sazba nepřesahuje eskontní sazbu Národní banky Československé o více než o 3% a pokud při tom nepřesahuje nejvyšší úrokovou sazbu zákonnou;“

(2) § 78, písm. e), odst. 1 bude zníti:

„e) ku příspěvkům, darům a jiným bezúplatným věnováním, leč že jich vyžaduje provozování podniku anebo že jde o věnování pro nezaměstnané, která byla prokazatelně vyplacena státní správě k volnému jejímu použití pro uvedený účel; dále ku příspěvkům do nemocenských, úrazových, starobních, invalidních, vdovských, sirotčích a pensijních pokladen nebo podobných ústavů, pokud je podnik platil nad povinnou zákonnou kvotu za své zaměstnance, jakož i daně a dávky za ně placené, i když byl takový závazek smluvně převzat, leč že jde o zaměstnance s hrubými služebními požitky (§ 29) nepřesahujícími u jednotlivého zaměstnance ročně 60.000 Kč. Remunerace placené zaměstnancům podniku za konané práce pokládají se — s výhradou ustanovení písm. i) a j) — za výlohy vyžadované provozováním podniku.“

(3) Do § 78, písm. e) vloží se za dosavadní dva odstavce třetí odstavec tohoto znění:

„U podniků uvedených v § 83, odst. 5 jsou odčitatelné i dary na účely sociální, dobročinné, vzdělávací a odborného pokroku, pokud dohromady nečiní více než 10% ryzího výtěžku, avšak nepřevyšují úhrnem částku 10.000 Kč.“

(4) § 78, písm. f), věta třetí bude zníti:

„Odčitatelná jest i rezervy pro zvláštní daň výdělkovou, pokud nepřevyšuje daň na příslušný berní rok (§ 76) a pokud podnik prokáže, že ji upotřebil v obchodním období nejbližší příštím, a to nejdéle do lhůty uvedené v § 307, odst. 1, č. 1 k zaplacení této daně.“

(5) Do § 78 vkládají se jako písmena i) a j) tato ustanovení:

„i) k platům společenských orgánů (členů představenstva, správní rady, správy, generální rady, výkonného výboru, kuratoria, místního výboru, představenstva filiálky, jedna-

telů, členů dozorčí rady, revisorů účtů, likvidátorů a pod.) — u těžířstev a u podniků uvedených v § 68, odst. 1, II a III též společníků (těžířů, várečníků, účastníků) — za jejich činnost v podniku, a to v jakékoliv vlastnosti; tyto platy jsou odčitatelné jen tehdy,

1. mají-li tyto osoby na ně právní, žalovatelný nárok,

2. nezávisejí-li na docílení zisku,

3. pokud jsou svou výší přiměřené pracím uvedenými osobami v podniku konaným,

4. zakládá-li se činnost jmenovaných osob v podniku vyvíjená na poměru služebním, nezávislém na členství ve společenském orgánu, anebo je-li prokazatelně jejich hlavním zaměstnáním a taková, že by ji musily konati jiné placené síly zaměstnanecké a

5. pokud tyto platy nečiní u podniků společností s omezeným ručením a právovárečných měšťanstev dohromady více než 30% a u ostatních podniků dohromady více než 15% ryziho výtěžku a pokud nepřesahují u jednotlivce 250.000 Kč ročně. Toto omezení neplatí však v těchto případech: u pracovních společenstev a u společenstev výrobních, v nichž obstarávají výrobu členové družstva, pokud celkový plat jedné osoby nepřesahuje ročně 30.000 Kč; dále u právovárečných měšťanstev, pokud jde o platy zaměstnanců-várečníků, kteří nejsou společenskými orgány, pokud při tom celkový plat jedné osoby nepřesahuje ročně 25.000 Kč a pokud platy těchto osob nečiní dohromady více než 50.000 Kč; dále u společností s omezeným ručením, pokud jde o platy jednatelů, kterých nejsou ani společníky ani manžely společníků ani nejsou se společníky příbuzní nebo sešvakření, pokud při tom celkový plat tohoto jednatele nepřesahuje ročně 15.000 Kč a pokud platy všech těchto jednatelů nečiní více než 25.000 Kč. Obmezení to neplatí konečně ani v případech, kdy jde o služební plat zaměstnance, který podle zákonných ustanovení (podle rozhodnutí vlády) je členem společenského orgánu anebo má v něm hlas;

j) k dvěma třetinám výdajů na služební požitky (§ 11) včetně dary, pokud tyto platy přesahují u jednotlivce 250.000 Kč ročně. Za služební platy považují se zejména tyto služby: služné, jakékoliv přídavky k němu, remunerace, mzdy a všechny jiné jakkoliv zvané, napřed určené platy v penězích nebo v přírodninách, jakož i mimořádné dary a podobná bezplatná věnování a tantiemy, jsou-li ve spojitosti se služebním poměrem.“

Čl. 44.

(¹) V § 79, odst. 1, písm. f) budou odstavce 3 až 5 zníti:

„Podniky, které vystaví, přestaví, přistaví nebo nastaví budovy pro provozování podniků včetně budov s byty pro vlastní zaměstnance anebo které pořídí nové stroje a zařízení, mohou si v pěti letech, počínajíc obchodním obdobím, v němž byla stavba dokončena anebo stroje a zařízení nově pořízeny, vedle odpisů svrchu uvedených daněprostě odepsati dalších 10% nákladu na stavbu nebo stroje a zařízení prokazatelně vynaloženého. Vláda se zmocňuje, aby procento tohoto mimořádného odpisu pro stavby v tom kterém roce započaté a pro jiné investice v tom kterém roce provedené zvýšila až na 20%.

Užije-li se těchto budov v době deseti let, počínajíc obchodním obdobím, v němž stavba byla dokončena, k jiným účelům než vpředu uvedeným, má to za následek dodatečné zdanění mimořádného odpisu pro berní léta, v nichž byl uznán za odpočitatelnou položku.

Pojišťovací ústavům, jakož i podnikům uvedeným v § 83, odst. 5, které přidělují účetní, avšak nerealizované kursovní zisky zvláštním rezervám pro kursovní ztráty, nelze odepriti vyloučení takovýchto přidělů z daňového základu.“

(²) § 79, odst. 1, písm. g) bude zníti:

„g) tantiemy vyplacené podle smlouvy zaměstnancům podniků, kteří nejsou zároveň členy společenských orgánů, pokud nepřesahují u jedné osoby částku 30.000 Kč ročně, avšak s výhradou § 78, písm. j) ;“

(³) V § 79, odst. 1 vypouští se ustanovení písm. h).

(⁴) V § 79, odst. 1 označuje se písm. i) jako písm. h) a bude zníti:

„h) u podniků, které měly prokazatelně po dvě hospodářská období předcházející bezprostředně obchodnímu období pro zdanění rozhodnému nepřetržitě ve svém vlastnictví alespoň 20% akcií, kuksů, podílů nebo užitkových listin jiného tuzemského, této dani podrobeného podniku, nabytých prokazatelně z vlastních prostředků, dvě třetiny podílů na zisku z hodnot, které měly po uvedenou dobu nepřetržitě ve svém vlastnictví. Nebyly-li uvedené hodnoty nabyty zcela z vlastních prostředků, odečtou se jen dvě třetiny částky, která převyšuje výdaje potřebné k zúrokování cizích prostředků k jejich nabytí získaných.“

(⁵) V § 79, odst. 1 označují se písm. j) až m) jako písm. i) až l).

(⁶) Do § 79 vkládá se jako písm. m) toto ustanovení:

„m) slevy (restituce, návratky), které po-

skytují společenstva pro společné obstarávání potřeb svým členům v určitém poměru k odebranému zboží, jestliže mají členové na ně právní, žalovatelný nárok a pokud tyto slevy nečiní více než 3% ceny odebraného zboží.“

Čl. 45.

(1) § 83, odst. 2 až 11 budou zníti:

„(2) U výdělkových a hospodářských společenstev uvedených v § 75, odst. 1, č. 1, vyjímajíc společenstva úvěrní, činí výdělková daň čtyři tisíce základního kapitálu (odstavec 17) podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. U stavebních sdružení uvedených v § 75, odst. 1, č. 4 činí výdělková daň dvě tisíce základního kapitálu podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. V případech zdaňování likvidačních přebytků (§ 80) vyměří se však těmto podnikům 4%ní daň výdělková a 4%ní likvidační přírážka z přebytků likvidačních, dani podrobených.

(3) U úvěrních společenstev jakož i záložen a fondů, uvedených v § 75, odst. 1, č. 1 až 3, nepřesahuje-li u nich úhrn ukládacího kapitálu (odstavec 17) a jim svěřených prostředků peněžních (t. j. vkladů na vkladní knížky nebo listy a na pokladniční poukázky) podle stavu na počátku obchodního období pro zdanění rozhodného (§ 76) 15,000.000 Kč, činí výdělková daň čtyři tisíce základního kapitálu (odstavec 17) podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. Přesahuje-li tento úhrn 15,000.000 Kč, avšak nečiní více než 30,000.000 Kč, činí výdělková daň šest tisíc základního kapitálu podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. Přesahuje-li tento úhrn 30,000.000 Kč, vyměří se daň podle odstavce 5. Poslední věta předcházejícího odstavce platí i zde.

(4) U spořitelén, nepřesahuje-li u nich úhrn ukládacího kapitálu (odstavec 17) a jim svěřených prostředků peněžních (t. j. vkladů na vkladní knížky nebo listy a na pokladniční poukázky) podle stavu na počátku obchodního období pro zdanění rozhodného (§ 76) 15,000.000 Kč, činí výdělková daň jednu a čtvrt tisíce ukládacího kapitálu podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. Přesahuje-li tento úhrn 15,000.000 Kč, avšak nečiní více než 30,000.000 Kč, činí výdělková daň jednu a půl tisíce ukládacího kapitálu podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. Přesahuje-li tento úhrn 30,000.000 Kč, vyměří se daň podle odstavce 5. Poslední věta druhého odstavce platí i zde.

(5) U úvěrních společenstev, jakož i záložen a fondů, uvedených v § 75, odst. 1, č. 1 až 3, dále u spořitelén, přesahuje-li u všech těchto ústavů úhrn ukládacího kapitálu (odstavec 17) a jim svěřených prostředků peněžních (t. j. vkladů na vkladní knížky nebo listy a na pokladniční poukázky) podle stavu na počátku obchodního období pro zdanění rozhodného (§ 76) 30,000.000 Kč, konečně u dobročinných, vzdělávacích nebo kulturních nadací činí výdělková daň:

při dani podrobeném ryzím výtěžku do 20.000 Kč	1%,
při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 20.000 Kč až do 50.000 Kč	2%,
při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 50.000 Kč až do 100.000 Kč	3%,
a při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 100.000 Kč	4%

celkového dani podrobeného ryzího výtěžku. Daň budiž však vyměřena tak, aby z ryzího výtěžku podrobeného vyššímu procentu daně nezbylo po jejím odečtení méně, než by zbylo z nejvyššího ryzího výtěžku podrobeného nejbližší nižšímu procentu daně po odečtení daně naň připadající.

(6) U ostatních výdělkových a hospodářských společenstev, pokud se jejich obchodování pohybuje v zákonných a stanovami určených mezích, činí daň výdělková:

při dani podrobeném ryzím výtěžku do 20.000 Kč	2%,
při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 20.000 Kč až do 50.000 Kč	3%,
při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 50.000 Kč až do 100.000 Kč	4%,
a při dani podrobeném ryzím výtěžku nad 100.000 Kč	5%

celkového dani podrobeného ryzího výtěžku. Ustanovení poslední věty odstavce 5 platí i zde.

(7) U vzájemných společností pojišťovacích činí daň:

a) dvě a půl tisíce úhrnu ročních ryzích premií (po srážce nahrazených premií — bonus) z odvětví pojištění životního,

b) dvě tisíce úhrnu ročních ryzích premií (po srážce nahrazených premií — bonus) z ostatních odvětví pojištění.

(8) Jestliže u podniků zdaňovaných podle odstavců 2, 3, 4 a 7 přesahovaly služební požitky zaměstnanců (§ 11) včetně dary nebo platy společenských a správních orgánů (§ 78, písm. i) u jednotlivce 250.000 Kč ročně, vyměří se

těmto podnikům kromě daně podle předcházejících odstavců ještě výdělková daň ze dvou třetin částek přesahujících tuto hranici, a to sazbou podle odstavce 1.

(9) Akciovým společenstvem, akciovým spolkům, komanditním společenstvem na akcie, těžiřstvům, společenstvem s obmezeným ručením a právovárečným měšťanstvům vyměří se vedle výdělkové daně (odstavec 1) ještě přírážka rentabilitní, a to při výnosnosti podniku

nad 6 až do 8 procent přírážka	2%,
„ 8 „ „ 10 „ „ „	3%,
„ 10 „ „ 12 „ „ „	4%,
„ 12 „ „ 14 „ „ „	5%,
a nad 14 procent přírážka	6%

dani podrobeného ryzího výtěžku.

(10) U výdělkových a hospodářských společenstev, uvedených v odstavci 6, činí rentabilitní přírážka (odstavec 9) při výnosnosti podniku

nad 6 až 8 procent	2%,
„ 8 „ 10 „	3%
a „ 10 procent	4%

dani podrobeného ryzího výtěžku.

(11) Výnosnost budiž vypočtena z poměru dani podrobeného ryzího výtěžku ke kapitálu ukládacímu (odstavec 17) podle stavu na počátku obchodního období pro zdanění rozhodného. U výdělkových a hospodářských společenstev jakož i u právovárečných měšťanstev započte se základní kapitál do ukládacího kapitálu dvojnásobnou částkou.

(2) V § 83 označují se odstavce 9 a 10 jako odstavce 12 a 13.

(3) V § 83 označují se odstavce 11 a 12 jako odstavce 14 a 15 a nahrazují se v nich slova „v odst. 6 a 7“ slovy „v odstavci 9 a 10“.

(4) V § 83 označují se odstavce 13 až 15 jako odstavce 16 až 18 a budou zníti:

„(16) Daň s případnou rentabilitní přírážkou nesmí u podniků, kterým se vyměřuje daň podle odstavce 1, 5 nebo 6, býti menší než jedna tisícina ukládacího kapitálu poplatníkovy (odstavec 17), uloženého v podniku dani podrobeném, podle stavu na konci obchodního období pro zdanění rozhodného. U pojišťovacích společností na akcie (vyjímajíc společnosti výhradně zajišťovací) nesmí býti daň s případnou rentabilitní přírážkou menší než dvě tisíceiny úhrnu ročních ryzích premií (po srážce nahrazených premií-bonus).

(17) Ukládacím kapitálem je splacený ka-

pitál základní s připočtením pravých rezerv bilančně vykázaných včetně rezervního fondu stabilizačního (zákon č. 78/1927 Sb. z. a n.) a převodu zisku a po odečtení převodu ztráty. Do ukládacího kapitálu nezapočítávají se úločky do zvláštních rezerv podle § 79, písm. f), nahromaděné před rokem 1930 (1929/1930). Základ daně podle odstavce 16 nesmí však býti v žádném případě nižší nežli kapitál základní. Základním kapitálem jest u akciových společností a komanditních společností na akcie splacený akciový kapitál, u výdělkových a hospodářských společenstev úhrn splacených závodních podílů členských, u společností s obmezeným ručením a těžiřstev splacený kmenový kapitál, pokud se týče cena kuksů, v obou těchto případech příplatky v to počítajíc, u záložen a fondů uvedených v § 68, odst. 1, I, č. 2, písm. d) kmenové jmění a fond k jeho rozmnožování.

(18) Slouží-li ukládací kapitál poplatníkův zároveň dani podrobeným i nepodrobeným podnikům nebo závodům (§§ 70 až 74), budiž ukládací kapitál uložený v podnicích nebo závodech dani podrobených zvláště vykázan; totéž platí o kapitálu základním v případech, které nejsou v odstavci 17 zvláště vypočteny.

(5) V § 83 označují se odstavce 16 a 17 jako odstavce 19 a 20.

Čl. 46.

§ 84 bude zníti:

„Zvláštní daň výdělková předpisuje se, by-li provozovny podniku v rozhodném obchodním období v témže místě, kde sídlil podnikatel, v berní obci tohoto sídla.“

Čl. 47.

§ 85, odstavce 1 až 3 a odstavce 5 a 6 budou zníti:

„(1) Nebyla-li v rozhodném obchodním období u dolů, továren nebo u jiných podniků zaměstnávajících se výrobou provozovna v berní obci sídla podnikatelova, předepíše se 15% daně vyměřené ze všech takových podniků téhož podnikatele v berní obci sídla podnikatelova, ostatních 85% v berní obci, kde byla provozovna. U stavebních podniků považuje se za provozovnu jen takové provádění staveb, které vyžaduje doby delší dvou let.

(2) Byly-li však provozovny v několika berních obcích, rozdělí se 85% ní podíl daně mezi tyto obce v poměru částek, jež v nich byly v rozhodném obchodním období vydány

na služné a mzdy, počítajíc v to tantiemy zaměstnanců.

(3) Nedá-li se dělba daně provésti v poměru v odstavci 2 uvedeném, rozdělí se daň mezi jednotlivé provozovny podle jejich hospodářského významu pro celkový podnik; při tom nečiní rozdílu, byly-li jednotlivé provozovny samostatny nebo byl-li mezi nimi poměr hlavního, pobočního nebo pomocného závodu.

(5) Rozprostírala-li se provozovna do obvodu několika berních obcí, rozdělí příslušný vyměřovací úřad daň připadající na zmíněnou provozovnu mezi zúčastněné berní obce podle míry poměrné důležitosti jednotlivých částí provozovny, přihlížeje ku břemenům, která vznikla těmto obcím provozovnou nebo provozováním podniku, a ku ploše, kterou provozovna v těchto obcích zaujímala. To platí též při podzemním dolování.

(6) Bydlila-li ze zaměstnanců provozovny počátkem obchodního období pro zdanění rozhodného alespoň jedna čtvrtina trvale v jiných berních obcích, než ve které byla provozovna, zmenší se přírážková základna pro berní obec, v níž byla provozovna, o polovici té částky, která připadá poměrně na služební platy zaměstnanců bydlících mimo berní obec provozovny; obecní přírážky k polovině daňové částky, připadající poměrně na služební platy zaměstnanců bydlících v jiných berních obcích, přidělí se zemi podle § 10 zák. č. 77/1927 Sb. z. a n. ve znění čl. I zák. č. 169/1930 Sb. z. a n. Přírážky ty vybírají se tímž procentem, jakým byly stanoveny přírážky pro berní obec, v níž byla provozovna, nejméně však výměrou 100%. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro podniky, které ve všech svých provozovnách ležících v téže berní obci nezaměstnávaly v rozhodném obchodním období trvale alespoň 400 zaměstnanců.“

Čl. 48.

§ 86, odst. 1 bude zníti:

„(1) Nastane-li případ označený v § 85, odst. 1 u podniků obchodních, ústavů úvěrních a pojišťovacích, předepíše se 35% daně vyměřené ze všech takových podniků téhož poplatníka v berní obci, kde v rozhodném obchodním období bylo sídlo podnikatelo, ostatních 65% v berní obci, ve které byla provozovna.“

Čl. 49.

§ 87, odst. 1 až 3 budou zníti:

„(1) Z daně podniků železničních přede-

píše se 20% v berní obci, v níž měl v rozhodném obchodním období podnikatel sídlo.

(2) Ze zbývajících 80% předepíše se 40% v berní obci, kde byla v rozhodném obchodním období provozní správa.

(3) Zbývajících 40% předepíše se ve všech ostatních berních obcích, jimiž v rozhodném obchodním období železniční trať probíhala, při čemž základem dělby daňového předpisu mezi označené berní obce je souhrn přímých daní, vyjímajíc daň důchodovou, v každé obci placených; tento se zjišťuje vždy od pěti ku pěti rokům.“

Čl. 50.

§ 88, odst. 1 bude zníti:

„(1) U plavebních a leteckých podniků předepíše se 80% daně vyměřené z veškerých takovýchto podniků poplatníkůvých v berní obci, v níž v rozhodném obchodním období bylo sídlo podnikatelo. Ostatních 20% se předepíše v berní obci, v níž byla v rozhodném obchodním období stanice, loděnice, podnikatelství, dílny nebo podobné provozovny podniku.“

Čl. 51.

V § 89 nahrazují se slova „(§ 83, odst. 14)“ slovy „(§ 83, odst. 17)“.

Čl. 52.

(1) V § 90 se ruší odstavce 3 a dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 3.

(2) Do § 90 vkládá se jako odstavec 4 toto ustanovení:

„(4) Nově vzniklým podnikům vyměří se daň poprvé na berní rok nejbližší následující po prvním obchodním období. Je-li první obchodní období delší než jeden rok, rozdělí se ryzí výtěžek dosažený v tomto obchodním období na jednotlivá kalendářní léta podle doby trvání obchodního období v tom onom roce kalendářním a pro každý berní rok nejbližší následující po těchto kalendářních letech vyměří se daň samostatně.“

Čl. 53.

V § 91 vypouští se odstavec 2.

Čl. 54.

V § 92 vypouští se věta druhá.

Čl. 55.

§ 93, odst. 1 a 2 budou zníti:

„(1) Zanechá-li se provozování podniku, má

to podnikatel oznámí do 30 dní vyměřovacímu úřadu. Opominutí oznámení může být potrestáno pořádkovou pokutou.

(2) Na berní rok nejbližší následující po obchodním období, v němž provozování podniku bylo zanecháno nebo na jiného podnikatele převedeno, vyměří se daň z výtěžku, který byl dosažen až do vzdání podniku. Tento výtěžek musí podnikatel přiznat do lhůty určené v § 307. V tomto případě může být daň vyměřena již před začátkem berního roku.“

Čl. 56.

§ 95 bude zníti:

„Pozemkovou daň jest povinen držitel daní podrobeného pozemku zapsaný nebo zaznamenaný do pozemkového katastru.“

Čl. 57.

(1) V § 98, odst. 1, č. 1, prvé větě nahrazují se slova: „počínajíc rokem jdoucím po provedeném zúrodnění nebo po dokončeném zalesnění“ slovy „počínajíc kalendářním rokem jdoucím po provedeném zúrodnění nebo po dokončeném zalesnění“.

(2) V § 98, odst. 1, č. 2 nahrazují se slova „počínajíc rokem jdoucím po provedeném osázení“ slovy „počínajíc kalendářním rokem jdoucím po provedeném osázení“.

(3) V § 98, odst. 1, č. 3 nahrazují se slova „počínajíc rokem jdoucím po provedeném novém osázení“ slovy „počínajíc kalendářním rokem jdoucím po provedeném novém osázení“.

(4) V § 98, odst. 2, třetí větě nahrazují se slova „za všechna předcházející léta“ slovy „za všechna berní léta“.

Čl. 58.

(1) § 99, odst. 1 a 2 budou zníti:

„(1) O nároku na trvalé a na dočasné osvobození pozemků od pozemkové daně podle ustanovení §§ 97 a 98 rozhoduje finanční úřad II. stolice na žádost držitele pozemku (§ 95), již podati nutno u příslušného katastrálního měrického úřadu do 30 dnů po skončení oněch skutkových okolností, které odůvodňují osvobození od daně. Osvobození přísluší od počátku kalendářního roku po tom, kdy nastaly okolnosti odůvodňující osvobození; byla-li však žádost podána po stanovené lhůtě, přísluší osvobození teprve od počátku kalendářního roku jdoucího po podané žádosti a to při dočasných osvobozeních

pouze na zbývající ještě dobu zákonem přípustného daňového osvobození.

(2) Osvobození od pozemkové daně projeví se teprve v berním roce.“

(2) V § 99 označuje se dosavadní odstavec 2 jako odstavec 3.

Čl. 59.

V § 101, odst. 1 nahrazují se slova „jednáctým rokem po provedené změně kultury nebo po dokončení melioračních zařízení“ slovy „jedenáctým berním rokem jdoucím po kalendářním roce, v němž byla provedena změna kultury nebo dokončena meliorační zařízení“.

Čl. 60.

§ 103 bude zníti:

„Základem pro vyměření pozemkové daně jest u lesů dvacetinásobek, u ostatní půdy sedmnáctinásobek katastrálního výtěžku, se kterým jsou jednotlivé pozemky (parcely) zapsány nebo zaznamenány do pozemkového katastru.“

Čl. 61.

§ 104, odst. 1 bude zníti:

„(1) Pozemková daň vyměřuje se na každý berní rok ze všech daní podrobených pozemků vyměřovacím úřadem nebo v jeho zastoupení a za jeho dozoru příslušným berním úřadem pro každé katastrální území jednotlivých obcí (jejich součástí) zvláště tím způsobem, že se podle stavu pozemkového katastru koncem kalendářního roku a se zřetelem na trvalá a na dočasná osvobození a na výhody poskytnuté jednotlivým pozemkům, pokud se týče se zřetelem na trvání daňové povinnosti jednotlivých pozemků vypočte pro každého poplatníka částka daně připadající na pozemky jemu připsané. Při tom se nepřihlíží ani k tomu, zda 1. ledna berního roku podmět a předmět daně ještě trvají, ani ke změnám, které v berním roce nastanou.“

Čl. 62.

V § 105, odst. 2 bude druhá věta zníti:

„Od zvláštního příspěvku jsou však osvobozeny pozemky držitelů půdy, jejichž celoroční důchod v kalendářním roce ani sám o sobě, ani s důchodem hlavy rodiny, s níž by případně měli být společně zdaňováni důchodovou daní, nepřesahoval částky důchodové daní nepodrobené (§ 3) a kteří i s ostatními členy společné domácnosti (§ 5) neměli v kalendář-

ním roce v téže berní obci většího majetku pozemkového nežli nejvýše s celkovým katastrálním výtěžkem 120 Kč.“

Čl. 63.

V § 106, odst. 1 nahrazují se slova „proti roku předcházejícímu“ slovy „proti bernímu roku předcházejícímu“.

Čl. 64.

Záhlaví § 107 bude zníti:

„Počátek a konec daňové povinnosti.“

Čl. 65.

(1) V § 107 doplňuje se odstavec 2 touto větou:

„V případech, kde se pozemky pozemkové dani podrobené zastaví nebo se jich užije za nádvoří budov podrobených domovní dani, zaniká však povinnost ku pozemkové dani dnem, kdy pro dotčený pozemek nastala povinnost k dani domovní.“

(2) V § 107 vypouští se odstavec 3 a jako nový odstavec 3 vkládá se toto ustanovení:

„(3) Odchyluje-li se počátek nebo konec daňové povinnosti od počátku nebo konce platnosti zápisu nebo záznamu změn provedených v pozemkovém katastru, vyhotoví se podle ustanovení o daňové povinnosti a s přihlédáním k následkům nedodržení ohlašovací lhůty (§ 59 zák. č. 177/1927 Sb. z. a n.) dodatečný předpis nebo odpis pozemkové daně.“

Čl. 66.

V § 112 nahrazují se slova „do konce roku, v němž škoda nastala“ slovy „do konce berního roku následujícího po roce, v němž škoda nastala“.

Čl. 67.

(1) V § 120, odst. 1 nahrazují se slova „na kalendářní (berní) rok“ slovy „na berní rok“.

(2) V § 120, odst. 2 nahrazují se slova „31. prosince roku berního“ slovy „31. prosince kalendářního roku“.

Čl. 68.

(1) Do § 132 vkládá se jako odstavec 2 toto ustanovení:

„(2) Osвобоzení od domovní daně projeví se teprve v berním roce.“

(2) Předchozí odstavec označuje se jako odstavec 1.

Čl. 69.

V § 135 doplňuje se odstavec 1 touto větou:

„Ustanovení § 132, odst. 2 platí tu obdobně.“

Čl. 70.

V § 136 doplňuje se odstavec 1 touto větou:

„Ustanovení § 132, odst. 2 platí tu obdobně.“

Čl. 71.

(1) Do § 138 vkládá se jako odstavec 2 toto ustanovení:

„(2) Ustanovení § 132, odst. 2 platí tu obdobně.“

(2) Předchozí odstavec označuje se jako odstavec 1.

Čl. 72.

§ 144, odst. 1 bude zníti:

„(1) Za pronajaté pokládají se s výhradou ustanovení § 159 budovy, které byly skutečně pronajaty dne 1. ledna kalendářního roku, pokud se týče za sezony tohoto roku.“

Čl. 73.

V § 145 doplňuje se odstavec 2 touto větou:

„Pro vyřazení jest rozhodným stav počátkem kalendářního roku, ve kterém byla žádost podána.“

Čl. 74.

V § 146, odst. 1 nahrazují se slova „počátkem roku“ slovy „počátkem kalendářního roku“.

Čl. 75.

V § 147, odst. 3 nahrazují se slova „počátkem roku“ slovy „počátkem kalendářního roku“.

Čl. 76.

(1) § 148, odst. 1 bude zníti:

„(1) Daň činžovní vyměřuje se na každý berní rok z nájemného (§ 149) nebo z nájemní hodnoty (§ 152) kalendářního roku po srážce odpočitatelných položek (§ 151). Při tom se nepřihlíží ani k tomu, zda 1. ledna berního roku podmět a předmět daně ještě trvají, ani ke změnám, které v berním roce nastanou.“

(2) § 148, odst. 2 bude zníti:

„(2) U bytů sezonních zastupuje kalendářní

rok období, po které se v roce obyčejně pronajímají.“

(3) V § 148, odst. 3 nahrazují se slova „během roku“ slovy „během kalendářního roku“ a další slova „do konce roku“ slovy „do konce kalendářního roku“.

Čl. 77.

V § 150, odst. 6 nahrazuje se číslice „50%“ číslicí „60%“.

Čl. 78.

V § 151, odst. 1 nahrazují se slova „v berním roce“ slovy „v kalendářním roce“.

Čl. 79.

V § 152 nahrazují se slova „v roce berním“ slovy „v kalendářním roce“ a další slova „v roce“ slovy „v kalendářním roce“.

Čl. 80.

V § 158, odst. 2 nahrazují se slova „toho roku“ slovy „toho kalendářního roku“.

Čl. 81.

Záhlaví § 159 bude zníti:

„Změny v nájemních poměrech budov všeobecné dani činžovní nepodrobených.“

Čl. 82.

(1) V § 159, odst. 1 nahrazují se slova „za berního roku“ slovy „v kalendářním roce“.

(2) § 159, odst. 4 bude zníti:

„(4) Přešla-li budova podrobená dani činžovní v místě všeobecné dani činžovní nepodrobeném v kalendářním roce zcela nebo částečně v poplatníkovu užívání, nebo přenechal-li ji poplatník zcela nebo z části k bezplatnému užívání osobě třetí, nemají změny ty na povinnost k dani činžovní účinku.“

Čl. 83.

(1) V § 160, odst. 1 nahrazují se slova „počiná se povinnost daňová berním rokem, v němž se stalo rozhodnutí o zařazení pravoplatným“ slovy „předepíše se poprvé činžovní daň na berní rok, který jde po kalendářním roce, v němž se stalo rozhodnutí o zařazení pravoplatným“.

(2) § 160, odst. 2 bude zníti:

„(2) V případě, že by nebylo již možno dodržeti lhůtu k podání přiznání, podati jest při-

znání do 30 dnů ode dne, kdy rozhodnutí právní moci nabyvší bylo obci doručeno.“

Čl. 84.

V § 161, odst. 1 nahrazují se slova „roku berního“ slovy „kalendářního roku“.

Čl. 85.

V § 166, odst. 2 nahrazují se slova „od nejbližšího roku“ slovy „od nejbližšího kalendářního roku“.

Čl. 86.

§ 168, odst. 1 bude zníti:

„(1) K evidenčním případům, vyjímajíc převod vlastnictví, přihlíží se zpravidla od kalendářního roku, který jde po nastalé změně; byl-li však poplatník v evidenčním případě pro něho výhodným povinen změnu oznámiti a učinil-li tak pozdě, teprve od kalendářního roku, jenž následuje po oznámení.“

Čl. 87.

(1) V § 170, odst. 1 nahrazují se slova „po celý berní rok“ slovy „po celý kalendářní rok“ a další slova „na tento rok“ slovy „na berní rok“.

(2) § 170, odst. 4 bude zníti:

„(4) Na berní rok následující po kalendářním roce, ve kterém opětně užívání nastalo, předepíše se daň třídní výměrou celoroční.“

Čl. 88.

V § 171, odst. 1 nahrazují se slova „za celý berní rok, v němž pohroma se udála“ slovy „za celý berní rok následující po kalendářním roce, v němž pohroma se udála“.

Čl. 89.

(1) V § 174, č. 18 se připojuje jako nové písm. h):

„h) dávky a důchody založené na pojištění příslušníků samostatných povolání (jejich vdov a sirotek), pro případ invalidity a stáří, usneseném orgánem zájmové samosprávy, pokud se toto závazné usnesení opírá o zákon.“

(2) V § 174, č. 24 mění se za slovem „daně“ tečka ve středník a připojuje se dále toto ustanovení:

„25. dobropisy podle § 293.“

Čl. 90.

§ 176, odst. 1 bude zníti:

„(1) Rentová daň se vyměřuje na každý berní rok z požitků dani podrobených, jichž bylo skutečně dosaženo v kalendářním roce, který přímo předchází bernímu roku, na který se daň vyměřuje, a to nehlédíc k tomu, zda počátkem (1. ledna) berního roku podmět a předmět daně ještě trvají a nehlédíc ke změnám, které v berním roce nastanou.“

Čl. 91.

(1) V § 179, odst. 2 se vkládá jako písm. a) toto ustanovení:

„a) Dvanáct procent (12%) v případech uvedených v § 180, odst. 2, č. 2, písm. c).“

(2) Tamtéž se dosavadní písm. a) označuje jako písm. b).

(3) Tamtéž se dosavadní písm. c) ruší a jako nové písm. c) se vkládá toto ustanovení:

„c) Devět procent (9%) z peněz příjímavých jednotlivými podniky od vlastních zaměstnanců k zúrokování.“

(4) Tamtéž se dosavadní písm. b) a d) označují jako písm. d) a e).

Čl. 92.

V § 180, odst. 2, č. 2 se vkládá jako písm. c) toto ustanovení:

„c) co do jiných požitků dani podrobených, které se vyplácejí nebo připisují ve prospěch cizozemských příjemců zmíněných požitků, pokud tyto požitky nejsou podrobeny srážce daně podle č. 1 nebo 3. Srážka podle tohoto písmena vykoná se i dlužníkem podrobeným zásadně všeobecné dani výdělkové.“

Čl. 93.

Záhlaví § 182 bude zníti:

„Počátek a konec daňové povinnosti; změny v kalendářním roce.“

Čl. 94.

V § 182, odst. 1 nahrazují se slova „v berním roce“ slovy „v kalendářním roce“.

Čl. 95.

§ 183, odst. 1 bude zníti:

„(1) Požitky, které dostávají členové společenských orgánů (představenstva, správní rady, správy, generální rady, výkonného výboru, kuratoria, místního výboru, představenstva filiálky, dozorců rady, revisoři účtů, likvidátoři a pod.) společností akciových a koman-

ditních společností na akcie v této své vlastnosti pod jakýmkoliv názvem, jsou podrobeny 10% dani z tantiem, kterou společnosti vybírají srážkou při výplatě požitků a odvádějí státní pokladně. Této dani jsou podrobeny též požitky, které podle ustanovení § 17 a), odst. 5 zák. č. 239/1924 Sb. z. a n. ve znění zák. č. 54/1932 Sb. z. a n. plynou do pokladny banky.“

Čl. 96.

(1) V § 184, odst. 1 za slovy „Služební požitky“ doplňuje se citace v závorce takto:

„(§ 7, odst. 3 a § 11).“

(2) V § 184, odst. 1 bude poslední věta zníti:

„Tantiemy zmíněné v § 183, odst. 3 jsou této dani podrobeny, nikoliv však požitky uvedené v § 183, odst. 1.“

Čl. 97.

§ 185, odst. 1 bude zníti:

„(1) Trestného činu se dopouští, kdo ve věci vlastní daně anebo jako zástupce (§ 262) nebo zmocněnec v rozporu s informací stranou mu danou v přiznání nebo oznámení tímto zákonem nařízeném, v odpovědi na dotaz finančního úřadu, v opravném prostředku nebo v jakémkoliv jiném podání k finančnímu úřadu něco nesprávného uvede nebo potvrdí nebo něco, co jest povinen uvést, zatají nebo do stanovené lhůty nepodá přiznání nebo oznámení tímto zákonem nařízených, je-li takové jednání nebo opominutí způsobilé vyměření zákonné daně zmařiti nebo přivoditi vyměření menší než zákonné daně.“

Čl. 98.

§ 186 bude zníti:

„Kdo se dopustí trestného činu uvedeného v § 185 úmyslně, jsa si vědom toho, že jest toto jednání nebo opominutí způsobilé vyměření zákonné daně zmařiti nebo přivoditi vyměření menší než zákonné daně, bude potrestán peněžitou pokutou až do výše šestinásobku částky, o kterou byla zákonná daň zkrácena nebo nebezpečí zkrácení vydána.“

Čl. 99.

§ 187, odst. 1 bude zníti:

„(1) Kdo se dopustí trestného činu uvedeného v § 185 v úmyslu zákonnou daň zkrátiti, anebo kdo použije při trestném činu uvedeném v § 185 prostředků k oklamání úřadů

zvláště způsobilých, bude potrestán peněžitou pokutou ve výši jednonásobku až desetinásobku částky, o kterou byla zákonná daň zkrácena nebo nebezpečí zkrácení vydána.“

Čl. 100.

§ 188 bude zníti:

„(1) Kdo se dopustí trestného činu uvedeného v § 185 z hrubé nedbalosti, bude potrestán peněžitou pokutou až do výše trojnásobku částky, o kterou byla zákonná daň zkrácena nebo nebezpečí zkrácení vydána. Nepodání přiznání u poplatníků dotčenou daní již zdaněných jest trestno podle ustanovení tohoto paragrafu jen, byl-li poplatník k podání jeho zvláště vyzván.

(2) Jestliže však u trestných činů v odstavci 1 uvedených nepřevyšuje částka, o niž byla zákonná daň zkrácena nebo nebezpečí zkrácení vydána, úhrnem částku 1.000 Kč a nečiní současně více než 15% zákonné daně, nebude obviněnému uložena peněžitá pokuta vůbec, prokáže-li, že částku, o kterou byla daň zkrácena, dodatečně zaplatil, a to nejdéle ve lhůtě vyšetřujícím úřadem stanovené.“

Čl. 101.

§ 204 doplňuje se odstavcem 3 tohoto znění:

„(3) Zánik trestnosti účinnou lítostí jest vyloučen jediné u těch trestných činů, pro něž bylo trestní řízení zahájeno způsobem v § 213 stanoveným.“

Čl. 102.

§ 206 bude zníti:

„(1) Trestnost činů v §§ 186, 187 a 191 uvedených zaniká promlčením, nebylo-li proti vinníkovi zavedeno trestní řízení (§ 213) do čtyř let po uplynutí roku, v němž spáchal trestný čin.

(2) Trestnost činů v § 188 uvedených zaniká promlčením, nebylo-li proti vinníkovi zavedeno trestní řízení (§ 213) do tří let po uplynutí roku, v němž spáchal trestný čin.

(3) Dopustí-li se vinník nového, podle zmíněných paragrafů trestného činu, nepromlčuje se starší trestný čin před promlčením novějšího.

(4) Výkon trestů uložených pro trestné činy v odstavcích 1 a 2 zmíněné se promlčuje, prošlo-li pět let od pravoplatnosti trestního nálezu.“

Čl. 103.

§ 208 bude zníti:

„(1) Promlčení trestnosti činů a opominutí v §§ 206 a 207 zmíněných přerušuje se vydáním obsílky, obviněnému svědčící a trestný čin a den výsledku vyznačující, nebo jiným písemným nebo protokolárním sdělením obviněnému, že se proti němu zavádí trestní řízení.

(2) Každým způsobem však se promlčují trestné činy v §§ 186, 187 a 191 uvedené, pro které do 10 let po projití roku, v němž byl spáchán trestný čin, a trestné činy v § 188 uvedené, pro které do osmi let po projití roku, v němž byl spáchán trestný čin, nebylo zavedeno trestní řízení podle § 213.

(3) Do promlčecích lhůt se nevčítá doba pobytu vinníka vně hranic československého státního území, pokud trvá alespoň třicet dnů v jednom roce.

(4) Promlčení výkonu trestu se přerušuje jakýmkoliv opatřením úřadu směřujícím k výkonu trestu a namířeným proti odsouzenému. Nové promlčení se počíná dnem takového opatření.“

Čl. 104.

V § 210 budou odstavce 2 a 3 zníti:

„(2) O trestných činech v §§ 186, 187, 188 a 191 uvedených provádí trestní vyšetřování vyměřovací úřad příslušný k předpisu daně, již se trestný čin týká.

(3) Pokládá-li vyměřovací úřad v odstavci 2 uvedený za přiměřený peněžitý trest vyšší než trojnásobek částky, o kterou byla zákonná daň zkrácena nebo nebezpečí zkrácení vydána, nebo jde-li o trestný čin, pro který vedle peněžitě pokuty může býti uložen též trest vězení (§ 187, odst. 2), předloží případ nalézacímu senátu (§ 211). Trestní nález vydá tu vyměřovací úřad v nalézacím senátu, přičemž senát může uznati i na trest nižší než trojnásobek. Bez předchozího rozhodnutí nalézacího senátu vydá vyměřovací úřad trestní nález jen, když nevyřkne trest vyšší než trojnásobek.“

Čl. 105.

§ 211 bude zníti:

„(1) Nalézací senát tvoří dva soudcové a jeden finanční úředník. Každému členu bude zřízen jeden nebo několik náhradníků. Senátu předsedá jeden ze soudců.

(2) Soudce a jejich náhradníky ustanoví na žádost finančního úřadu II. stolice vrchní soud.

Přisedícím finančním úředníkem jest přednosta vyměřovacího úřadu, kterým bylo trestní řízení provedeno; tento člen ustanoví svého náhradníka.“

Čl. 106.

§ 212, odst. 1, písm. d) bude zníti:

„d) že v této věci prováděl trestní vyšetřování (§ 210, odst. 2) nebo se zúčastnil již usnášení v senátě jiné stolice;“

Čl. 107.

§ 213 bude zníti:

„(1) Trestní řízení, kromě případů § 201, se zahajuje po ukončení vyměřovacího řízení tím, že uzavřená obsílka, vyznačující trestný čin a den, kdy se má obviněný dostavit ku výslechu, doručí se obviněnému do vlastních rukou nebo že se jinak písemně nebo protokolárně sdělí obviněnému, že se proti němu zahajuje trestní řízení.

(2) Lhůta stanovená obviněnému, aby se dostavil k prvnímu výslechu (§ 214), nesmí býti zásadně delší 45 dnů, jinak nejdéle 60 dnů, sdělí-li vyšetřující úřad důvody tohoto prodloužení obviněnému. Další prodloužení této lhůty je přípustno jen, žádá-li o to obviněný. Do lhůty shora uvedené musí býti první výslech též skončen.“

Čl. 108.

(1) V § 214, odst. 2 vypouští se poslední věta.

(2) V § 214 připojuje se nový odstavec 3 tohoto znění:

„(3) Na žádost obviněného bude mu vydán oklep protokolu o každém jeho výslechu, a to bez rozdílu, jde-li o výslech již skončený či o části téhož výslechu, pokud byl přerušen. Byla-li straně poskytnuta 15denní lhůta ve smyslu předchozího odstavce, započne běžeti ode dne, jenž jde po dni doručení oklepu protokolu.“

Čl. 109.

(1) § 215, odst. 1, písm. a) bude zníti:

„a) přibrati si právního zástupce nebo jinou osobu, která je po zákonu oprávněna zastupovati; tyto osoby buďtež po skončení prvního výslechu připuštěny k jednání; jsou oprávněny jako zástupci obviněného navrhopati důkazy. Tyto osoby, jakož i obviněný sám, mohou býti přítomny při výslechu svědků, znaleců a přezvědných osob, jimž mohou klásti otázky.“

(2) § 215, odst. 1, písm. e) bude zníti:

„e) podati do 15 dnů po skončeném vyšetřování (§ 219, odst. 2) písemnou nebo protokolární obranu. Lhůtu k obraně lze z důležitých důvodů prodloužiti. Uváděti nové skutečnosti a nabízet nové průvody lze s právním účinkem v závěrečné obraně pouze potud, pokud zřejmě nesměřují ku protahování trestního řízení.“

(3) V § 215, odst. 2 zařazuje se za větu první tato věta:

„Osoby, které mají podle odstavce 1, písm. a) právo býti přítomny při výslechu svědků, znaleců a přezvědných osob, buďtež o době výslechu závčas zpraveny.“

Čl. 110.

§ 217, odst. 1 bude zníti:

„(1) V trestním řízení pro trestné činy podle §§ 186, 187, 188 a 191 mohou býti vykonány místní prohlídky podle §§ 319 a 320, může-li jich provedení míti význam pro vyšetřování. Úředník místní prohlídky provádějící se prokáže před zahájením místní prohlídky písemným zmocněním vyšetřujícího úřadu k této prohlídce. Před skončením prohlídky budiž o jejím průběhu sepsán protokol, v němž dlužno uvést zákonný důvod prohlídky, důvod podezření, pro který byla prohlídka provedena, a jaký byl její výsledek.“

Čl. 111.

§ 218, odst. 3 bude zníti:

„(3) Stejně budiž postupováno, nevyhoví-li obviněný dostatečně se neomluvě jinému v dalším řízení vydanému a jemu svědčícímu oběslání nebo vybičdnutí, aby podal vysvětlení, pokud je vůbec může podati, nebo nevyhoví-li bez dostatečné omluvy vyzvání, aby připustil nahlédnutí do svých obchodních nebo hospodářských knih. Právní následky neuposlechnutí nesmí však přesahovati meze zmíněného opominutí. Ustanovení § 325, odst. 3 platí obdobně.“

Čl. 112.

(1) § 219, odst. 1 doplňuje se takto:

„Nestane-li se tak u obviněného, u něhož není na závalu pokračování v trestním řízení trvalá choroba, nepřítomnost nebo neznámý pobyt, ve lhůtě tří let po projití roku, v němž bylo zahájeno trestní řízení, dlužno pokládati toto řízení za zastavené, nedošlo-li v uvedené lhůtě ani k vydání trestního nálezu ani nebyl-li případ předložen nalézacímu senátu k rozhodnutí.“

(2) Prvá věta § 219, odst. 2 bude zníti:

„(2) Shledá-li však vyšetřující úřad, že podezření z trestného činu je odůvodněno a skutková povaha dostatečně objasněna, oznámí obviněnému, že je oprávněn do 15denní lhůty navrhnouti, aby bylo vyšetřování doplněno, a neučiní-li tak, že bude vyšetřování prohlášeno za skončené.“

Čl. 113.

§ 220, odst. 1 bude zníti:

„(1) Jednání nalézacího senátu jest neveřejné. Obviněnému jest volno hájiti se před nalézacím senátem osobně nebo právním zástupcem anebo jinou osobou, která jest po zákonu oprávněna zastupovati, požádal-li o to nejpozději v obraně podle § 215, odst. 1, písm. e). Uváděti nové skutečnosti a nabízet nové průvody může obviněný pouze s omezením uvedeným v § 215, odst. 1, písm. e).“

Čl. 114.

§ 225 bude zníti:

„(1) Odvolací senát se skládá ze tří soudců a dvou finančních úředníků. Každému členu se zřídí jeden nebo několik náhradníků. Senátu předsedá soudce, který je členem nebo náhradníkem.

(2) Předsedu senátu a přisedící soudce, jakož i jejich náhradníky ustanoví na žádost ministerstva financí ministerstvo spravedlnosti. K odvolacímu senátu náleží jako členové přednosta finančního úřadu II. stolice a jeden jím ustanovený úředník tohoto úřadu; náhradníky ustanoví přednosta finančního úřadu II. stolice.

(3) Jednání odvolacího senátu je neveřejné. Odsouzenému je volno hájiti se před odvolacím senátem osobně nebo právním zástupcem anebo jinou osobou, která jest po zákonu oprávněna zastupovati, požádal-li o to nejpozději v odvolání. Uváděti nové skutečnosti a nabízet nové průvody může obviněný pouze s omezením uvedeným v § 215, odst. 1, písm. e).

(4) Ostatně platí pro odvolací senát a řízení před ním obdobně ustanovení §§ 212 a 220.“

Čl. 115.

§ 228 bude zníti:

„Do rozhodnutí odvolacího senátu přísluší odsouzenému i finančnímu úřadu II. stolice stížnost k nejvyššímu správnímu soudu;

v tomto případě platí obdobně ustanovení §§ 254 a 332.“

Čl. 116.

Prvá věta § 229, odst. 1 bude zníti:

„(1) Trestní řízení skončené pravoplatným rozhodnutím o vině nebo nevině podle §§ 186, 187, 188 a 191 bude na návrh strany nebo vyměřovacího úřadu obnoveno, vyjdou-li dodatečně na jevo nové, dosud neuplatňované nebo neznámé skutkové okolnosti nebo průvody rozhodné pro osvobození, podstatně nižší potrestání nebo usvědčení vinníka, po případě obviněného a bude-li návrh na obnovu podán do pěti let po uplynutí roku, v němž nabyl odsuzující nebo osvobozující nálezu moci práva anebo v němž bylo trestní řízení zastaveno.“

Čl. 117.

Za § 230 vkládá se jako § 230 a) nové ustanovení tohoto znění:

„§ 230 a.

V trestním řízení daňovém, které bylo zastaveno nebo skončeno osvobozením poplatníka v podstatných bodech, má poplatník nárok na náhradu výloh způsobených mu přiměřenou obhajobou, když bylo rozhodnutím zjištěno, že uplatňované nároky nebo způsob řízení byly v rozporu s plenárním rozhodnutím nejvyššího správního soudu.“

Čl. 118.

V § 233 se odstavec 1 doplňuje takto:

„s výjimkou všeobecné daně výdělkové spolků (§ 47, odst. 1, č. 1), kterou vyměřuje finanční úřad I. stolice (vyměřovací úřad).“

Čl. 119.

V § 236, odst. 1, písm. a) se za slova „poplatníků jak daně důchodové tak i všeobecné daně výdělkové“ vkládají slova: „a pokud možno i daně domovní“.

Čl. 120.

(1) § 249, odst. 1, písm. a) bude zníti:

„(1) Místní příslušnost vyměřovacích úřadů se řídí:

a) U daně důchodové podle bydliště poplatníka v poslední den kalendářního roku (obchodního období), pokud se týče v den zániku daňové povinnosti. Měl-li poplatník několik bydlišť v tuzemsku, rozhoduje místo, v němž byl pramen, pokud se týče největší pramen důchodu; nebylo-li v tuzemsku tako-

vých pramenů nebo jde-li o jinaké pochybné případy, rozhoduje bydliště, v němž poplatník přebýval delší dobu.

Pro poplatníka, který neměl v rozhodný den v tuzemsku bydliště, jest rozhodným místo, kde byl v ten den pramen důchodu, pokud se týče největší pramen důchodu; nebylo-li v tuzemsku takových pramenů nebo jde-li o jinaké pochybné případy, rozhoduje místo, v němž poplatník v kalendářním roce (obchodním období) přebýval delší dobu.“

(2) § 249, odst. 1, písm. b), třetí pododstavec bude zníti:

„U podniků nefysických osob, které zásadně nejsou podrobeny důchodové dani, jest rozhodno pro vyměření všeobecné daně výdělkové místo, kde bylo sídlo, není-li ho, místo, kde byla ústřední správa těchto osob v tuzemsku v poslední den kalendářního roku (obchodního období), pokud se týče v den zániku daňové povinnosti.“

(3) § 249, odst. 1, písm. c) a d) budou zníti:

„c) U zvláštní daně výdělkové podle místa, kde bylo sídlo v poslední den kalendářního roku (obchodního období), pokud se týče v den zániku daňové povinnosti.

Bylo-li sídlo podnikatelské v rozhodný den v cizině, platí za sídlo jeho sídlo tuzemského zastupitelství (representace) nebo zmocněnce jmenovaného podle § 263, odst. 7.

d) U daně pozemkové a domovní podle místa, kde byla nemovitost, a jde-li o budovu, která ležela v obvodu dvou nebo více vyměřovacích úřadů, podle místa, kde ležela větší její část v poslední den kalendářního roku, pokud se týče v den zániku daňové povinnosti.“

(4) § 249, odst. 3 bude zníti:

„(3) Daň se předepíše v berní obci, v níž leželo v rozhodný den místo určující příslušnost podle odstavců 1 a 2, pokud zákon nic jiného nestanoví.“

Čl. 121.

Záhlaví §§ 253 a 254 bude zníti:

„Lhůty a právní poučení.“

Čl. 122.

(1) § 253, odst. 4 bude zníti:

„(4) První žádost za prodloužení lhůty podaná před jejím uplynutím staví lhůtu až do dne doručení vyřízení o žádosti. Další žádost za prodloužení lhůty staví lhůtu jen, jestliže ode dne podání první žádosti za prodloužení

lhůty neuplynulo ještě 45 dnů. Ve vyřízení žádosti vydaném před uplynutím této lhůty buď poplatník upozorněn, že další žádost za prodloužení lhůty podaná po této lhůtě nebude již lhůtu stavěti.“

(2) § 253, odst. 6 bude zníti:

„(6) V úředních rozhodnutích a opatřeních (výzvách, příkazech) budiž uvedeno vždy poučení o opravném prostředku. Toto poučení má obsahovati údaj, je-li rozhodnutí nebo opatření konečné, či lze-li se z něho samostatně odvolati, v které lhůtě a u kterého úřadu. Nesprávné nebo neúplné poučení nemůže býti straně na újmu. Bylo-li však dáno straně nesprávné poučení, že rozhodnutí nebo opatření je konečné, nebo nebylo-li dáno poučení vůbec, počíná lhůta k podání opravného prostředku běžeti až po sdělení správného poučení. Nebyla-li v poučení o opravném prostředku proti rozhodnutí nebo opatření, které není konečné, uvedena odvolací lhůta nebo nebyl-li tam udán úřad, u něhož má býti opravný prostředek podán, může strana do 30 dnů buď podati odvolání, nebo žádati u úřadu, který rozhodnutí nebo opatření vydal, aby poučení doplnil scházejícími údaji; touto žádostí, byla-li podána před uplynutím zmíněných 30 dnů, staví se odvolací lhůta.“

(3) V § 253 se dosavadní ustanovení odstavců 6 a 7 spojují v ustanovení odstavce 7, který bude zníti:

„(7) Ve výzvách a příkazech budiž mimo to uveden vždy úřad, u kterého úkon má nebo může býti proveden, a lhůta, do které se tak má státi, jinak lhůta započne běžeti až po oznámení těchto údajů. Dále budiž v nich vždy výslovně uvedeno, jaké jsou následky, nedodrží-li se stanovená lhůta.“

Čl. 123.

(1) § 256, odst. 3 bude zníti:

„(3) Přítomnému může býti opatření oznámeno ústně (protokolárně). Strana může žádati, aby jí bylo opatření doručeno písemně; v tomto případě nabývá opatření právní účinnosti teprve od písemného doručení.“

(2) V § 256, odst. 4 se slova „kdykoliv, nenastalo-li promlčení ve lhůtě stanovené v § 277, odst. 4,“ nahrazují slovy „kdykoliv ve lhůtě stanovené v odstavci 5“.

(3) § 256, odst. 5 a 6 se ruší a nahrazují těmito ustanoveními:

„(5) Úřední rozhodnutí nebo opatření ve věcech přímých daní, která odporují zákonu nebo se zakládají na podstatně vadném řízení,

mohou býti bez rozdílu, nabyly-li právní moci či nikoliv anebo jsou-li na újmu státu nebo poplatníkovi, pokud zákon nic jiného neustanovuje, z úřední moci nebo na žádost strany zrušena, jinými nahrazena nebo změněna, a to ve lhůtě 2leté; lhůta ta počíná běžeti, když prošel rok, ve kterém úřední rozhodnutí nebo opatření, o jehož zrušení, nahrazení jiným nebo změnu jde, bylo straně sděleno.

(6) Závadné rozhodnutí nebo opatření (odstavec 5) úřadů první stolice smí zrušiti, nahraditi jiným nebo změnit pouze finanční úřad II. stolice nebo ministerstvo financí (§ 335, odst. 3), závadná rozhodnutí nebo opatření úřadů druhé stolice a svoje vlastní ministerstvo financí. Příslušný úřad jest tu povinen na žádost strany opravit závadné rozhodnutí nebo opatření, jestliže trpí nezákonností a strana ji v žádosti včas podané uplatňuje.

(7) Má-li závadné rozhodnutí nebo opatření (odstavec 5) původ v usnesení daňové (odvolací) komise nebo trestního senátu, uloží nadřízený úřad finanční předsedovi komise nebo trestního senátu, aby závadné rozhodnutí nebo opatření jménem komise (senátu) odvolal a věc znovu předložil komisi (senátu) k novému rozhodnutí nebo opatření, pokud neprošla lhůta stanovená v odstavci 5.“

Čl. 124.

Za § 256 vkládá se nový § 256a tohoto znění:

„§ 256a.

(1) Řízení ukončené pravoplatným rozhodnutím budiž na žádost strany nebo z moci úřední obnoveno:

1. zjistilo-li se, že listina, o níž se rozhodnutí opírá, byla podvržena nebo zfalšována nebo že výpověď svědka nebo znalce, o níž se rozhodnutí opírá, byla křivá nebo že rozhodnutí bylo přivoděno jiným soudně trestným činem, nebo

2. vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na obsah výroku rozhodnutí a nemohly býti v řízení uplatněny bez viny strany nebo úřadu, anebo

3. záviselo-li rozhodnutí na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný úřad (soud) dodatečně o ní v podstatných bodech jinak.

(2) Žádost strany za obnovu řízení musí býti podána u úřadu, který o věci rozhodl v první stolici, a to do 30 dnů, počínajíc ode

dne, kdy se strana dověděla o důvodu obnovy, nejdéle však do 3 roků od doručení (prohlášení) rozhodnutí. Strana v žádosti musí náležitě osvědčiti okolnosti obnovu odůvodňující. Úřad může naříditi obnovu řízení z úřední moci do 3 roků od vydání rozhodnutí.

(3) Rozhodnouti o obnově řízení přísluší úřadu, jehož rozhodnutí se důvod obnovy týká, a týká-li se důvod obnovy řízení ve dvou stolicích, úřadu první stolice. Pokud příslušný úřad potřebuje k tomu zmocnění nadřízeného úřadu, stanoví vládní nařízení. Rozhodnutí, jímž se povoluje nebo nařizuje obnova řízení, lze bráti v odpor až v odvolání z rozhodnutí, jež bude ve věci vydáno v obnoveném řízení. Z rozhodnutí finančního úřadu I. nebo II. stolice, jímž se nárok na obnovu řízení zamítl, lze se odvolati k přímo nadřízenému úřadu; tento úřad rozhodne s konečnou platností.

(4) V rozhodnutí povolujícím nebo nařizujícím obnovu řízení budiž vysloveno, pokud má býti řízení obnoveno. Dřívější šetření a provádění důkazů, jež nejsou dotčena důvody pro obnovu řízení, nebudtež opakována.

(5) Povolení obnovy řízení má odkládací účinek.

(6) Ustanovení toto neplatí pro věci, pro které může býti řízení obnoveno podle § 229.“

Čl. 125.

§ 257 bude zníti:

„(1) Úřad doručuje úřední spisy poštou, neuzná-li za vhodnější doručiti je sám svými orgány neb obcí.

(2) Doručiti jest v bytě, živnostenské provozovně, obchodní místnosti, kanceláři nebo pracovním místě osoby, již má býti doručeno (příjemce), a jde-li o advokáty a veřejné notáře, v jejich kanceláři. Doručení mimo tyto místnosti je platné, nebylo-li přijetí odepřeno.

(3) Není-li místností uvedených v odstavci 2, může se doručiti všude, kde doručovatel příjemce zastihne.

(4) Ustanovil-li si příjemce u poštovního úřadu osobu k přijímání docházejících zásilek, platí doručení této osobě za vykonané příjemci.

(5) Opustil-li příjemce dočasně své bydliště a zanechal-li v místě uvedeném v odstavci 2 nebo u svého dodávacího poštovního úřadu adresu svého dočasného pobytu v tuzemsku, budiž spis za ním zaslán.

(6) Nezastihl-li doručovatel příjemce v místě uvedeném v odstavci 2, může doručiti náhradně každému právě přítomnému dospělému příslušníku rodiny příjemcovy.

(7) Úřad může na spise (obálce) označiti osoby, kterým se nesmí spis náhradně doručiti pro jejich zájem na věci neb pro jiný vážný důvod.

(8) Nelze-li doručiti způsobem naznačeným v odstavcích 2 až 7, budiž spis, který má býti doručen poštou, uložen u poštovního úřadu, jinak u obecního úřadu dodávacího místa a budiž to příjemci oznámeno uložením sdělení do schránky na dopisy umístěné na dveřích vchodu do bytu nebo místnosti uvedené v odstavci 2 nebo na dveřích vchodu do domu, ve kterém je byt nebo tato místnost, nebo není-li tu takové schránky, vývěskem připevněným na dveře vchodu do bytu nebo do místnosti označené v odstavci 2, nebo na dveře vchodu do domu, v němž jest byt příjemce nebo zmíněná místnost. Ztráta sdělení ve schránce a poškození nebo stržení vývěsku nemá vlivu na platnost doručení. Uložení spisu u poštovního nebo obecního úřadu má účinek doručení, uplynulo-li od doručení 30 dnů.

(9) Do vlastních rukou příjemcových budiž doručeno:

1. je-li to zákonem výslovně stanoveno,

2. je-li den doručení rozhodný pro počítání preklusivní lhůty, zejména platební rozkaz a rozhodnutí o odvolání, nebo jde-li o doručení spisu obsahujícího výzvu, jejíž nesplnění jest pro poplatníka spojeno s právní újmou,

3. nařídí-li to úřad ze zvláštních důvodů.

(10) Nezastihl-li doručovatel spisu, který má býti doručen do vlastních rukou, příjemce v některé z místností uvedených v odstavci 2, zanechá v ní nebo uloží do schránky na dopisy obdobně jak stanoveno v odstavci 8 nebo připevní na dveře písemné oznámení, v němž vyzve příjemce, aby v této místnosti byl přítomen k přijetí spisu v den a hodinu zároveň uvedenou. Nemůže-li mu ani pak býti spis doručen, doručí se podle ustanovení odstavce 8, i když se příjemce o písemném oznámení nedověděl.

(11) Je-li strana zastoupena zástupcem (§ 262), který má bydliště v tuzemsku, doručuje se spis jemu. Je-li však strana zastoupena zmocněncem (§ 263), který má bydliště v tuzemsku, může býti doručeno jak tomuto zmocněnci, tak i straně samé; doručení se pokládá za vykonané, byl-li spis doručen jedné z těchto osob. Jde-li o spis

uvedený v odstavci 9, č. 2, doručí se spis výhradně zmocněnci.

(12) Má-li několik stran v řízení společného zástupce nebo zmocněnce, pokládá se spis za doručený všem stranám, jestliže byl doručen zástupci (zmocněnci). Podalo-li několik stran společné písemné podání, platí v pochybnosti ten, jehož podpis je na prvním místě, a to v první řadě pravé strany, za společného zmocněnce pro doručování.

(13) Doručení úřadu, ústavu nebo podniku stane se dodáním spisu orgánu, oprávněnému přijímati spisy, a není-li to možno, orgánu, který jest přítomen v úřadě, ústavu nebo podniku a jest doručovateli znám. Za průkaz o doručení, není-li doručovacího lístku nebo knihy, platí tu den označený v otisku podacího razítka; důkaz opaku jest přípustěn.

(14) O doručování osobám exterritoriálním, nacházejícím se v tuzemsku, a v budovách nebo místnostech exterritoriálních, nacházejících se v tuzemsku, platí ustanovení mezinárodního práva.

(15) Odepřel-li příjemce přijmouti spis, budiž spis zanechán v místě uvedeném v odstavci 2, nebo uložen, doručuje-li se poštou, u poštovního, jinak u obecního úřadu. Zanechání nebo uložení spisu má účinek doručení.

(16) Změnil-li příjemce mezi řízením byt nebo bydliště (sídlo) a neoznámil-li to úřadu, možno všechna další doručení, nelze-li nový byt nebo bydliště (sídlo) zjistiti, provést na jeho nebezpečí v dřívějším jeho bytě nebo bydlišti (sídle) způsobem uvedeným v odstavci 8, pokud se týče v odstavci 10.

(17) Příjemcům, jejichž bydliště (pobyt, sídlo) přes konané šetření jest neznámo, nebo osobám, které nejsou úřadu známy, doručí se spis, není-li ustanoven zástupce (§ 262) nebo zmocněnec, veřejnou vyhláškou na úřední tabuli úřadu, který spis vydal, a doručení platí za vykonané, když od vyhlášení na této úřední tabuli uplynulo 30 dnů, nebyla-li ve vyhlášce stanovena lhůta delší. Úřad zašle vyhlášku též obecnímu úřadu posledního známého bydliště (pobytu, sídla) příjemcova, a není-li mu známo, obecnímu úřadu ve svém sídle s výzvou, aby ji vyhlásil v obci veřejným vyvěšením nebo jiným způsobem v místě obvyklém. Poškození nebo stržení vyhlášky nemá vlivu na platnost doručení.

(18) Výkon doručení buď, kde je toho pro průkaz o doručení třeba, potvrzen osobou, jíž bylo doručeno, na doručovacím lístku (doručence) zapsáním data doručení a jejím podpisem, jakož i podpisem doručovatele. Odepře-li

osoba, jíž bylo doručeno, podpis nebo datum, buď to doručovatelem na lístku vyznačeno.

(19) Nemohlo-li býti doručeno osobě, které lze platně doručiti, potvrdí doručovatel, pokud se týče poštovní nebo obecní úřad (odstavce 8 a 10) okolnost, která má účinek doručení, na doručence zapsáním příslušného data a svým podpisem.

(20) Řádně vyhotovená doručenka, která buď bez odkladu vrácena úřadu, je formálním průkazem o doručení; důkaz opaku je připuštěn. Jsou-li pochybnosti nebo není-li doručeny, lze doručení prokázati jiným vhodným způsobem.“

Čl. 126.

§ 258, odst. 2 a 3 budou zníti:

„(2) Příjemcům v cizině trvale se zdržující, kteří přes vyzvání nejmenovali podle § 263, odst. 7 zmocněnce bydlícího v tuzemsku, doručuje se způsobem stanoveným v § 257, odst. 17.

(3) Zaměstnancům československého státu ustanoveným v cizině doručuje na žádost příslušné ministerstvo.“

Čl. 127.

(1) V § 259, odst. 1 se slova „u osoby nebo objektu“ nahrazují slovy „u podmětu nebo předmětu“.

(2) V § 259, odst. 2 se za slova „vybírání-li se daň osobou třetí.“ připojuje toto ustanovení: „, dále okolnost, že se daň předepisuje na berní rok následující po kalendářním roce, v němž daňová povinnost a daňový nárok vznikly.“

(3) V § 259, odst. 3 se nahrazují slova „s tímto dluhem srovnává se“ slovy „tomuto dluhu odpovídá“.

Dále se připojuje toto ustanovení: „Daňový dluh, pokud se týče daňová pohledávka vzniká též, nebyly-li daňové splátky podle § 269 úplně a včas zaplaceny.“

(4) V § 259, odst. 4 se připojuje toto ustanovení:

„Výše daňového dluhu se řídí výší neuhrazeného předpisu daně s přírážkami a příslušenstvím nebo náhrady útrat podle § 338, pokud se týče výší neuhrazených daňových splátek podle § 269.“

(5) V § 259, odst. 5 se slova „úroky z prodlení“ nahrazují slovy „poplatek z prodlení (§ 271)“.

Čl. 128.

V § 260, odst. 2 se slova „všech jeho daní

s přírážkami a příslušenstvím, vztahujících se na dobu do dne zrušení,“ nahrazují slovy „všech jeho daní s přírážkami, vyměřených z daňové jeho povinnosti za dobu do dne zrušení, a příslušenstvím,“.

Čl. 129.

V § 261, odst. 1 slova „Náleží-li u výnosových daní výtěžek objektu několika osobám, vyměří se daň s přírážkami jednotně a předepíše se“ nahrazují se slovy „Náležel-li u výnosových daní výtěžek předmětu, tvořící základ daně, několika osobám, vyměří se daň s přírážkami jednotně a předepíše se“.

Čl. 130.

V § 263, odst. 2 poslední věta bude zníti: „Ustanovení § 330, odst. 8, první věty platí tu obdobně.“

Čl. 131.

(1) § 264, odst. 1 bude zníti:

„(1) Za daň s přírážkami a příslušenstvím, kterou nezaplatil poplatník, ač byl upomenut, ručí osobně, a to:

1. společně a nerozdílně osobně ručící společníci za všeobecnou výdělkovou daň předepsanou společností,

2. dlužníci povinní srážkou daně rentové, společnosti povinné srážkou daně z tantiem a zaměstnavatelé povinní srážkou daně důchodové za provedení těchto srážek, správný jejich výpočet a včasné odvedení zadržovaných částek,

3. příslušníci rodiny za část daně důchodové, která poměrně připadá na jejich důchod zdaněný u hlavy rodiny,

4. korporace zmíněné v § 6 za částky daně důchodové, které připadají poměrně na dani podrobený podíl jejich členů na úhrnném důchodu,

5. manžel za daň důchodovou, všeobecnou daň výdělkovou, daň rentovou a z vyššího služného, předepsanou druhému manželovi z důchodu nebo výtěžku nebo požitku nabytého v době, v níž žil s ním ve společné domácnosti.“

(2) V § 264 se za odstavec 1 vkládá jako odstavec 2 toto ustanovení:

„(2) Nemohla-li býti daň důchodová, všeobecná daň výdělková, daň rentová a z vyššího služného vymožená řízením donucovacím na poplatníkově, ručí osoby, které od poplatníka darem nebo jedním darováním zastírajícím nabyly majetkových předmětů, společně

a nerozdílně za zaplacení daně s přírážkami předepsané z důchodu nebo výtěžku nebo požitku nabytého v roce darování a v letech předcházejících. Dary k účelům všeužitečným nezakládají povinnosti ručební.“

(3) V § 264 odstavec 2 se označuje jako odstavec 3 a bude zníti:

„(3) Manžel v odstavci 1, č. 5 dotčený neručí jménem, kterého prokazatelně nenabyl od druhého manžela. Osoby uvedené v odstavci 2 ručí jen do výše ryzí prodejní ceny nabytých předmětů majetkových v době darování a ne déle tří let od darování; zaplatí-li podle tohoto závazku daň jeden z více obdarovaných, přísluší mu právo postihu proti ostatním obdarovaným co do poměrné části zaplacené daně.“

(4) V § 264 se dosavadní odstavec 3 označuje jako odstavec 4 a bude zníti:

„(4) Dlužník, vůči němuž bylo uplatněno věcné ručení za daň rentovou nebo daň důchodovou (§ 265, odst. 5 a 6) ručí za částky daně, jež opominul zadržeti.“

(5) V § 264 se připojuje jako nový odstavec 5 toto ustanovení:

„(5) Pro okolnosti odůvodňující osobní ručení jest směrodatným kalendářní rok, v němž vznikl nárok státu na daň, které se ručení týká.“

Čl. 132.

V § 265 se vkládá odstavec 6 tohoto znění:

„(6) Pro daň důchodovou s příslušenstvím vážne přednostní zákonné zástavní právo na požitcích, vyplácených lékařům nositeli nemocenského pojištění na podkladě rámcových nebo jinakých je nahrazujících smluv. Vznik tohoto zákonného zástavního práva řídí se dnem, kdy bylo vůči nositeli nemocenského pojištění uplatněno věcné ručení.“

Čl. 133.

(1) V § 266, odst. 1 se za slova „ze které lze se“ vkládají slova „s odkládacím účinkem“.

(2) V § 266, odst. 2 se připojuje toto ustanovení:

„Obdobné platí i o uplatnění věcného ručení pro daň důchodovou s příslušenstvím podle § 265, odst. 6 s tím rozdílem, že poplatníkův dlužník je tu povinen uhrazovati státní pokladně za lékaře dlužnou daň důchodovou v přednostním pořadí.“

Čl. 134.

(1) V § 268, odst. 1 se slova „u osoby nebo objektu“ nahrazují slovy „u předmětu nebo

předmětu“. Dále se v tomto odstavci připojuje tato věta:

„Zánik daňové povinnosti a daňového nároku nepřekáží tomu, aby byla vybrána daň na berní rok následující po roce, kdy daňová povinnost a daňový nárok zanikly.“

(2) V § 268 se ruší odstavec 2.

(3) V § 268 se odstavec 3 označuje jako odstavec 2.

Čl. 135.

Záhlaví §§ 269 až 272 bude zníti:

„Splatnost daně a poplatek z prodlení.“

Čl. 136.

§ 269 bude zníti:

„(1) Pokud se daň nevybírá srážkou nebo pokud zákon jinak neustanovuje, jsou jednotlivé daně s přírážkami v každém berním roce splatny ve čtyřech rovných splátkách napřed, a to 1. ledna, 1. dubna, 1. července a 1. října.

(2) Dokud není daň s přírážkami na běžný berní rok ještě předepsána, řídí se výše čtvrtletních splátek (odstavec 1) podle výše posledního ročního předpisu daně s přírážkami známého poplatníkovy počátkem berního roku (1. ledna).

(3) Pokud pak skutečný předpis daně s přírážkami je větší než poslední předpis, podle něhož byl poplatník povinen napřed platiti podle odstavce 2, jest poplatník povinen doplatiti, nejde-li o případy uvedené v odstavcích 4 a 5, daňové splátky (odstavec 2), které byly v době doručení skutečného předpisu daně s přírážkami již splatné, podle skutečného předpisu do 30 dnů po zpravení poplatníka o tomto předpisu.

(4) První předpis daně s přírážkami u poplatníka nově do daňové povinnosti vstoupivšího, jemuž nebyly uloženy daňové splátky podle odstavce 5, jest — byl-li vydán až po uplynutí berního roku, na nějž zní — celý splatný do 30 dnů po zpravení poplatníka o předpisu. Takový poplatník je mimo to povinen zaplatiti podle prvního předpisu daňové splátky za ostatní dobu minulou, na kterou mu daň s přírážkami nebyla v době vydání prvního předpisu dosud předepsána, a za uplynulou část běžného roku, a to najednou do 60 dnů po zpravení o tomto předpisu. O daňových splátkách za zbývající čtvrtletí běžného roku platí tu ustanovení odstavců 1 a 2. Obdobné platí i v případech, kdy poplatník byl dočasně od daně osvobozen.

(5) Od poplatníka všeobecné daně výděl-

kové, daně důchodové a rentové, který nově do daňové povinnosti vstoupil, může vyměřovací úřad požadovati na dobu od vzniku daňové povinnosti až do doby, dokud mu nebude doručen první předpis daně, přiměřené splátky na daň s přírážkami ve lhůtách splatnosti stanovených v odstavci 1, přihlížeje k výtěžku, důchodu, požitku pro poplatníka pravděpodobně očekávatelnému a k ostatním pro vyměření daně rozhodným poměrům; okolnost, že první předpis daně s přírážkami bude zníti na nejbližší příští berní rok, nepřekážá tomuto oprávnění vyměřovacího úřadu. Od podniků podrobených zvláštní dani výdělkové — vyjímajíc výdělková a hospodářská společenstva (družstva), zdaňovaná podle § 83, odst. 2, záložny, vzájemné pojišťovny a spořitelny — může vyměřovací úřad za týchž okolností žádati v obdobných daňových splátkách částku stanovenou v § 83, odst. 16 s přírážkami. Proti výši požadovaných daňových splátek může se poplatník odvolati k finančnímu úřadu II. stolice, který rozhodne s konečnou platností. Tyto daňové splátky nahrazují až do doručení prvního předpisu daňové splátky podle ustanovení odstavce 4, druhé věty. Ustanovení odstavce 4, třetí věty platí tu obdobně.

(6) Předpisy daně důchodové podle § 37, odst. 1, platební vyzvání na daň rentovou nebo na daň z tantiem podle § 181, odst. 3 a § 183, odst. 5 a dodatečné předpisy daně s přírážkami podle § 190 nebo § 277 jsou splatny do 30 dnů, počítajíc ode dne, kdy byly osobě povinné doručeny.

(7) Předpis daně s přírážkami vydaný při zániku daňové povinnosti před začátkem berního roku (§ 24, odst. 1, věta 2, § 61, věta 2 a § 93, odst. 2, věta 3) jest splatný do 30 dnů po doručení platebního rozkazu.“

Čl. 137.

§ 270 bude zníti:

„Počátkem každého roku budiž vyhlášeno v každé obci způsobem v místě obvyklým, ve kterých lhůtách se mají přímé daně s přírážkami platiti a jaké budou následky, nebudou-li ve lhůtách zaplacený.“

Čl. 138.

§ 271 bude zníti:

„(1) Nebyly-li daňové splátky podle § 269, odst. 1 a 2, odst. 4, třetí věta a odst. 5 uhrazeny do 15. dne onoho měsíce, který následuje po dni jejich splatnosti, dále nebyly-li částky daní s přírážkami, splatné podle § 269, odst.

3, odst. 4, první a druhá věta a odst. 6 a 7 uhrazeny do konce lhůty jejich splatnosti, jsou vykonatelné a budou vymáhány i s příslušenstvím donucovacím řízením. Není-li jinak u daní s přírážkami stanoven určitý den splatnosti, nýbrž jen lhůta, do které daň s přírážkami má býti zaplacená, nastane vykonatelnost a vymáhání dlužné daně s přírážkami a příslušenstvím, jakmile projde lhůta.

(2) Mimo to jest daňový dlužník, kterému bylo na berní rok předepsáno na všech přímých daních s přírážkami a s příslušenstvím nebo na náhradách útrat podle § 338 v berní obci dohromady více než 500 Kč, nebo pouze 500 Kč či méně, avšak jehož dluh na přímých daních s přírážkami předepsaných i nepředepsaných (na berní léta minulá) a na předepsaném příslušenství nebo na náhradách útrat podle § 338 přesahoval v berní obci na počátku berního roku (1. ledna) částku 1000 Kč, povinen platiti z dlužných částek poplatek z prodlení. Tento poplatek se mu předepíše z úhrnného jeho dluhu na přímých daních s přírážkami, předepsaných i nepředepsaných (na berní léta minulá a na běžný berní rok) a na předepsaném příslušenství nebo na náhradách útrat podle § 338 na jeho daňovém účtu, zjištěného vždy ke dnům 15. února, 15. května, 15. srpna a 15. listopadu každého berního roku. Ustanovení § 254, odst. 3 zde neplatí. Obdobně platí i pro obecní přírážky k přímým daním, které si obce vybírají vlastními orgány.

(3) Sazby poplatku z prodlení stanoví vláda s ohledem na poměry peněžního trhu a stav nedoplatek, a to pro všechna čtvrtletí (odstavec 2) ve stejné výši, nepřekročujíc v ročním úhrnu těchto sazeb 10%.

(4) Platiti poplatek z prodlení jsou povinny také, a to nehlédíc na výši roční srážky, osoby povinné srážeti daně (§ 28, odst. 1, § 180, odst. 2, § 183, odst. 5), jestliže neuhradí daně vybírané srážkou státní pokladně do lhůty pro to stanovené; poplatek z prodlení se tu vypočítá z úhrnu všech neuhrazených částek, zjištěného vždy ke dni lhůty stanovené k odvodu sražené daně. Ustanovení odstavce 3 platí tu obdobně.

(5) Předpis poplatku z prodlení má pro počet tohoto poplatku nebo dobropisu účinnost 31. prosince berního roku, v němž státu vznikl naň nárok.

(6) Úřad je povinen doručiti dlužníku předpis poplatku z prodlení nejdéle do 2 roků po uplynutí berního roku, ve kterém vznikl ná-

rok státu na tento poplatek. Jinak zaniká nárok státu na poplatek z prodlení.

(7) Podrobnější úprava bude provedena vládním nařízením, kterým bude též stanoveno, který úřad poplatků z prodlení vypočte a předepíše a jak poplatník bude o jeho předpisu zpraven.

(8) Z předpisu poplatku z prodlení lze se odvolati k finančnímu úřadu II. stolice, z předpisu poplatku z prodlení, týkajícího se obecních přírážek k přímým daním, které si obec vybírá vlastními orgány, k politickému úřadu nadřízenému přímo obci. Odvolací úřad rozhodne s konečnou platností.

(9) Za den zaplacení se pokládá při placení (§ 273), a to hotovými, den složení u úřadu k vybírání daní, pokud se týče přírážek, příslušného nebo u poštovního úřadu, při placení poštovní spořitelnou den složení peněz, při placení v odúčtovacím řízení u poštovní spořitelny den platného poukazu, při plnění na místě placení (§ 274) den složení pokladničních poukázek u příslušného úřadu a při odpočtu (§ 275) den, kdy odpočet byl proveden.“

Čl. 139.

§ 272 bude zníti:

„Poplatek z prodlení připadá státu, z obecních přírážek k přímým daním, které si obce vybírají vlastními orgány, však těmto obcím.“

Čl. 140.

(1) § 273, odst. 3 bude zníti:

„(3) Platby zúčtují se nejprve na předepsané příslušenství, pak na nedoplatky daní s přírážkami, přihlížejíc k jejich ohroženosti a stáří, a teprve po úplném vyrovnaní nedoplatků na běžný dluh daňový; zúčtování daň a přírážky děje se poměrně podle jejich úhrnných částek. Poplatníkovu přání, aby určitá platba nebo její část byla zúčtována na určitý druh daně s přírážkami, budiž vyhověno, má-li poplatník veškeré splatné daně s přírážkami a předepsané příslušenství uhrazeny, nebo dluží-li jen stejně staré nebo stejně zajištěné daně s přírážkami.“

(2) § 273, odst. 4 bude zníti:

„(4) Vládní nařízení určí, kdy a jak bude poplatník zpraven o tom, mnoho-li měl v minulém berním roce na daních s přírážkami a předepsaným příslušenstvím zaplatiti, mnoho-li zaplatil, a kolik činí jeho daňový účet koncem tohoto roku.“

(3) V § 273 se připojuje jako odstavec 5 toto ustanovení:

„(5) Reklamace týkající se zaúčtování plateb je finanční správa povinna vyřizovati jen, byly-li podány do dvou let ode dne, kdy bylo poplatníku doručeno zpravení podle odstavce 4. Reklamaci jest podati u výběrčího úřadu. Tento úřad je povinen o reklamaci rozhodnouti nejdéle do 1 roku od jejího podání. Nejde-li do této lhůty rozhodnutí, jest reklamaci vyhověno. Z rozhodnutí výběrčího úřadu lze se odvolati k finančnímu úřadu II. stolice, u obecních přírážek k přímým daním, které si obec vybírá vlastními orgány, k politickému úřadu nadřízenému přímo obci. Odvolací úřad rozhodne s konečnou platností.“

Čl. 141.

(1) § 277, odst. 5 se ruší.

(2) V § 277 se odstavec 6 označuje jako odstavec 5.

(3) V § 277, odst. 7, který se označuje jako odstavec 6, vypouští se „20%“.

(4) V § 277 se připojuje jako odstavec 7 toto ustanovení:

„(7) Právo státu předepsati příslušenství za určitý berní rok promlčuje se ve 3 letech vyjma § 271, odst. 6. Promlčení se počíná, jakmile prošel berní rok, ve kterém vzniklo právo státu na předepsání příslušenství za tento rok.“

Čl. 142.

V § 279 se připojuje jako odstavec 3 toto ustanovení:

„(3) Ustanovení odstavců 1 a 2 neplatí o promlčení podle § 277, odst. 7.“

Čl. 143.

§ 280 bude zníti:

„Promlčení vyměřovacího práva nastane každým způsobem, nebyl-li do 10 let po uplynutí berního roku, na který se daň má vyměřiti, proveden a poplatníkovi oznámen úřední úkon k vyměření daně směřující. Ustanovení § 277, odst. 5 a 6 a § 279, odst. 2 platí i zde.“

Čl. 144.

§ 283 bude zníti:

„(1) Úřad může na žádost poplatníka částečně nebo úplně posečkati zaplacení dlužné daně s přírážkami a příslušenstvím, je-li její okamžité vybrání pro poplatníka spojeno s vážnou újmou nebo s vážnými obtížemi. Povolání příročí může býti učiněno závislým na podmínkách nebo výhradách.

(2) Přesahuje-li předpis jednotlivé daně

s přírážkami alespoň o 30% předpis téže daně s přírážkami na nejbližší předcházející berní rok a požádá-li poplatník v odvolání z tohoto předpisu za posečkaní, je úřad povinen posečkat část předpisu, proti níž směřuje odvolání, nejvýše však částku, o níž napadený předpis přesahuje předpis na nejbližší předcházející berní rok. Ustanovení toto neplatí u všeobecné a zvláštní daně výdělkové, pokud některá z těchto daní byla na nejbližší předcházející berní rok vyměřena podle § 57, odst. 7 nebo podle § 83, odst. 16.

(3) Na povinnosti platiti poplatek z prodlení z posečkané částky se povolením přiročí nic nemění. Ministerstvo financí nebo úřad jím k tomu zmocněný může však tuto povinnost snížit nebo zcela prominouti.

(4) Příslušnost úřadů určí vládní nařízení."

Čl. 145.

§ 284, odst. 2 bude zníti:

„(2) Ustanovení čl. XIII a § 269 zůstávají nedotčena.“

Čl. 146.

V § 287 se za slovy „nebo průkazem, že dal určenou“ nahrazuje slovo „část“ slovem „částku“.

Čl. 147.

Záhlaví §§ 291 až 297 bude zníti:

„Vrácení daně a dobropis.“

Čl. 148.

§ 291 bude zníti:

„(1) Částky přímých daní, pokud se týče přírážek, příslušenství nebo náhrad útrat podle § 338, které byly přeplaceny (§ 292), vrátí se straně hotově, pokud není dlužna touž či jinou daň s přírážkami a příslušenstvím, pokutu, poplatek nebo jinou státní dávku u téhož výběrčího úřadu, u něhož přeplatek vznikl, či u jiného výběrčího úřadu; jinak se přeplatek přeúčtuje na tento jiný dluh (§ 275). Přeplatek, který lze straně hotově vrátiti, vrátí se jí ihned z moci úřední, přestane-li býti poplatníkem, jinak jen na žádost do 6 měsíců od jejího podání. O možnosti podati žádost budiž poplatník poučen při sdělení o přeplatku.

(2) Ustanovení § 32, odst. 4 a § 35, odst. 1 zůstávají nedotčena.“

Čl. 149.

§ 292 bude zníti:

„Přeplatek na přímých daních, pokud se týče přírážek, příslušenství nebo na náhradách útrat podle § 338 vzniká:

a) byla-li daň s přírážkami zaplacená v daňových splátkách podle § 269 a je-li skutečný předpis daně s přírážkami později provedený menší než platba vykonaná podle § 269 nebo zanikl-li daňový nárok dočasně či trvale;

b) byl-li předpis daně (přírážek, příslušenství, náhrady útrat podle § 338) zcela nebo z části uhrazený rozhodnutím příslušného úřadu (komise) buď úplně zrušen nebo tak snížen, že platba převyšuje zbývající předpis;

c) bylo-li placeno nad povinnost.“

Čl. 150.

§ 293 bude zníti:

„(1) Měl-li poplatník splatné daně s přírážkami a předepsaným příslušenstvím nebo náhradu útrat podle § 338 přeplaceny (§ 292), přizná se mu dobropis, pokud mu bylo na berní rok předepsáno na všech přímých daních s přírážkami a příslušenstvím nebo na náhradách útrat podle § 338 v berní obci dohromady více než 500 Kč nebo pouze 500 Kč či méně, avšak jeho přeplatek přesahoval na počátku berního roku (1. ledna) v berní obci částku 1000 Kč. Tento dobropis se vypočítá z úhrnného přeplatku na splatných přímých daních s přírážkami předepsaných i nepředepsaných (na berní léta minulá a na berní rok běžný) a na předepsaném příslušenství nebo na náhradách útrat podle § 338, na poplatníkově daňovém účtu zjištěného vždy ke dnům 15. února, 15. května, 15. srpna a 15. listopadu každého berního roku. Případné předpisy poplatku z prodlení a dobropisu se na daňovém účtu v ročním součtu vzájemně odpočtou. Ustanovení § 254, odst. 3 zde neplatí. Obdobné platí i pro obecní přírážky k přímým daním, které si obce vybírají samy vlastními orgány.

(2) Sazby dobropisu stanoví vláda ve stejné výši jako sazby poplatku z prodlení (§ 271, odst. 3).

(3) Nárok na dobropis mají také, a to nehlédíc na výši roční srážky, osoby povinné srážeti daně (§ 28, odst. 1, § 180, odst. 2, § 183, odst. 5), jestliže tyto daně přeplatí státní pokladně. Dobropis se tu vypočítá z přeplatku na těchto daních a na předepsaném příslušenství, zjištěného vždy ke dni lhůty stanovené k odvodu sražené daně. Ustanovení odstavce 2 platí tu obdobně. Přeplatek vzniklý na dani vybírané srážkou ne-

zakládá u daňového podmětu nárok na dobropis.

(4) Úřad je povinen doručiti osobě oprávněné rozhodnutí o přiznání dobropisu nejdéle do jednoho roku po uplynutí berního roku, ve kterém vznikl její nárok na tento dobropis.

(5) Byl-li základ pro výpočet poplatku z prodlení nebo dobropisu později změněn částečným nebo úplným odpisem předepsané daně (přírážek, příslušenství, náhrady útrat podle § 338) z rozhodnutí úřadu (komise) v řízení odvolacím nebo podle § 256, odst. 5 až 7 nebo podle § 256 a) nebo podle § 276, odst. 1, provede se oprava původně předepsaného poplatku z prodlení nebo původně přiznaného dobropisu (odstavec 1) podle stavu změněného tímto odpisem. Obdobné platí, byl-li základ pro výpočet poplatku z prodlení nebo dobropisu později změněn skutečným předpisem, který jest menší než byla povinnost platiti splátky podle § 269, ovšem jen tehdy, byla-li při původním výpočtu poplatku z prodlení nebo dobropisu vzata za základ tato povinnost podle § 269.

(6) Dobropis podle odstavce 1 má pro výpočet poplatku z prodlení nebo dobropisu jako úhrada účinnost 31. prosince berního roku, v němž poplatníkovi vznikl naň nárok.

(7) Podrobnější úprava bude provedena vládním nařízením, kterým bude též stanoveno, který úřad dobropis vypočte a přizná a jak poplatník bude o jeho přiznání zpraven.“

Čl. 151.

§ 294 bude zníti:

„Z rozhodnutí o přiznání dobropisu lze se odvolati k finančnímu úřadu II. stolice, z rozhodnutí o přiznání dobropisu, týkajícího se obecních přírážek k přímým daním, které si obec vybírá vlastními orgány, k politickému úřadu nadřízenému přímo obci. Odvolací úřad rozhodne s konečnou platností.“

Čl. 152.

§ 295 bude zníti:

„Dobropis jde na vrub státu, u obecních přírážek k přímým daním, které si obce vybírají vlastními orgány, na vrub těchto obcí.“

Čl. 153.

§ 296 bude zníti:

„(1) O poplatníkově žádosti za hotovou výplatu přeplatku vratitelného podle § 291 s příslušným dobropisem nebo za jeho pře-

účtování na daňový účet jiného poplatníka rozhoduje finanční úřad II. stolice. Proti jeho rozhodnutí lze se odvolati k ministerstvu financí. Týká-li se však žádost přeplatku na obecních přírážkách k přímým daním, které si obec vybírá vlastními orgány, rozhoduje o ní obec; z jejího rozhodnutí lze se odvolati k politickému úřadu nadřízenému přímo obci, který rozhodne s konečnou platností.

(2) Byl-li přeplatek hotově vrácen nebo přeúčtován na jiný dluh téhož poplatníka, ať u téhož nebo jiného výběrčího úřadu, nepřizná se dobropis příslušející z vráceného nebo přeúčtovaného přeplatku za poslední čtvrtletí, za něž by mu jinak nárok na dobropis z tohoto přeplatku příslušel.

(3) Dosáhl-li přeplatek poplatníkův v berní obci dvojnásobku úhrnného jeho posledního ročního předpisu všech přímých daní s přírážkami, může úřad poplatníka vyzvati, aby si podal žádost o jeho vrácení. Nevyhoví-li poplatník ve stanovené lhůtě této výzvě, ztrácí pro budoucnost nárok na přiznání dobropisu z přeplatku uvedeného ve výzvě bez ohledu na další jeho změny.“

Čl. 154.

§ 297 bude zníti:

„Opominul-li finanční úřad, pokud se týče — co do obecních přírážek k přímým daním, které si obec vybírá vlastními orgány — obec, přiznati dobropis a neuplatní-li poplatník nároku na tento dobropis do 4 let po uplynutí kalendářního roku, ve kterém bylo poplatníkovi doručeno zpravení podle § 273, odst. 4, zanikne tento nárok.“

Čl. 155.

(1) § 301, odst. 4, č. 4 bude zníti:

„4. veřejnými notáři, obhájci, advokáty, jejich zřízenci o tom, co jim bylo svěřeno při výkonu jejich povolání, revisními svazy (§ 263, odst. 3) a jejich revisory o tom, co seznali při vykonávání své působnosti;“.

(2) V § 301, odst. 6 se připojují tato ustanovení:

„Nesou-li obchodní místnosti nebo poplatníkovy obydlí v obvodu vyměřovacího úřadu, který výpověď žádá, jest osoba výpovědi povinná oprávněna tyto doklady předložiti místo vyměřovacímu úřadu výpověď žádajícímu vyměřovacímu úřadu, v jehož obvodu jsou zmíněné místnosti nebo obydlí. Vyměřovací úřad jest povinen předložené doklady, není-li osoba podle zákona povinná mu je ponechatí,

vrátiti jí ihned, je-li pak osoba podle zákona povinna mu je ponechati, nejdéle do 2 měsíců ode dne předložení. Ustanovení § 315, odst. 2 platí tu obdobně.“

Čl. 156.

V § 302, odst. 2, první větě za slova „; starostové obcí“ vkládají se slova „; v zemi Slovenské a Podkarpatoruské též obecní a obvodní notáři (městské notářské úřady)“.

Čl. 157.

§ 304, odst. 1 bude zníti:

„(1) Držitelé obytných domů nebo jejich zástupci jsou povinni předložiti počátkem berního roku vyměřovacímu úřadu výkaz osob, které v domě bydlely v kalendářním roce.“

Čl. 158.

(1) § 307, odst. 1 bude zníti:

„(1) Nehledíc k ustanovení odstavce 5, jest každý, kdo jest povinen platiti přímo vybranou daň — vyjímajíc všeobecnou výdělkovou daň pro podomní a kočovní živnosti, daň pozemkovou a domovní daň třídní — povinen podati každoročně u příslušného vyměřovacího úřadu písemně řádně vyplněné přiznání o dani podrobeném důchodu, výtěžku nebo požitku, dosaženém v kalendářním roce (obchodním období) na běžný berní rok podle vzoru vydaného ministerstvem financí a to:

1. u zvláštní daně výdělkové do 15 dnů po předepsaném schválení účetní závěrky, nejdéle však do 6 měsíců po obchodním období,

2. u činžovní daně do 31. prosince kalendářního roku,

3. u ostatních sem spadajících daní do 14. února berního roku.“

(2) V § 307, odst. 5 bude druhá věta zníti: „ustanovení § 310, odst. 3, první tři věty platí v posléze zmíněném případě obdobně.“

Čl. 159.

(1) V § 309, odst. 1 se za slova „které má úřad po ruce;“ nahrazuje středník tečkou. Dále věta „lhůty vyměřovacím úřadem stanovené nebudtež kratší 8 dnů.“ se nahrazuje tímto ustanovením: „Lhůty vyměřovacím úřadem musí býti stanoveny tak, aby poplatník mohl výzvu splniti, při čemž úřad jest povinen přihlížeti k povaze výzvy a k množství práce, kterou si při rozsahu podniku její zodpovědění vyžádá. Lhůta nesmí býti kratší 15 dnů; pouze v případech jednoduchých

může se stanoviti lhůta kratší než 15 dnů, ale nikoliv kratší než 8 dnů.“

(2) V § 309, odst. 3 se slova „avšak alespoň 15denní“ nahrazují slovy „avšak alespoň takové, aby poplatník mohl výzvu splniti, nejméně však 15denní“.

(3) § 309, odst. 4 bude zníti:

„(4) Následky v odstavcích 1 a 2 zmíněné pominou, prokáže-li poplatník okolnosti, které zmeškání dostatečně omlouvají.“

Čl. 160.

(1) V § 310, odst. 2, č. 3 se slova „obchodních a hospodářských knih“ nahrazují slovy „obchodních nebo hospodářských knih“.

(2) V § 310, odst. 3 se slova „do stanovené, avšak alespoň 8denní lhůty vyhověno.“ nahrazují slovy „do stanovené lhůty vyhověno.“ Za těmito slovy se pak připojují tato ustanovení: „Výzvou musí býti stanovena lhůta taková, aby poplatník ji mohl splniti, při čemž jest úřad povinen přihlížeti k povaze výzvy a jednotlivých otázek a k množství práce, kterou si při rozsahu podniku jejich zodpovědění vyžádá. Lhůta nesmí býti kratší 15 dnů; pouze v případech jednoduchých může se stanoviti lhůta kratší než 15 dnů, ale nikoliv kratší než 8 dnů“.

(3) V § 310, odst. 4 se připojuje toto ustanovení:

„Vyměřovací úřad jest povinen předložené doklady, není-li osoba podle zákona povinna mu je ponechati, vrátiti jí ihned, je-li pak osoba podle zákona povinna mu je ponechati, nejdéle do 2 měsíců ode dne předložení.“

(4) V § 310 se připojují nové odstavce 5 až 8 tohoto znění:

„(5) K výzvě, aby podrobně rozvedl své příjmy a vydání, může poplatník vedoucí obchodní nebo hospodářské knihy místo odpovědi nabídnouti důkaz těmito knihami. Žádá-li úřad od poplatníka, který vede obchodní nebo hospodářské knihy, ve výzvě podle odstavce 2, č. 2 taková podrobná vysvětlení nebo průkazy, které by vyžadovaly příliš obsáhlé výpisy z těchto knih, vyhoví poplatník takovéto výzvě, nabídne-li úřadu, aby si sám žádaná data opatřil nahlédnutím do těchto knih.

(6) Poplatník, který nevede obchodních nebo hospodářských knih, vyhoví výzvě, aby podrobně rozvedl nebo prokázal své příjmy a výdaje anebo aby připustil nahlédnutí do svých obchodních nebo hospodářských knih, uvede-li v odpovědi na tuto výzvu, že nevede

těchto knih, a nabídne-li, aby jeho přiznání bylo prozkoumáno znalcem.

(7) Lékaři, veřejní notáři, obhájci a advokáti, kteří vedou obchodní nebo hospodářské knihy, nejsou povinni předložití vyměřovacímu úřadu spisy nebo listiny, které obsahují důvěrná sdělení stran, nebo jiné spisy a listiny, jež jsou povinni podle zákona zachováti v tajnosti, nabídnou-li v odpovědi na výzvu, aby úřad nahlédl do jejich knih. Ustanovení odstavce 4 platí i zde.

(8) Formu a obsah hospodářských knih může stanovit vládní nařízení.“

Čl. 161.

§ 312, odst. 3 bude zníti:

„(3) Ustanovení § 310, odst. 3 platí tu obdobně.“

Čl. 162.

(1) V § 313, odst. 2, první větě se slovo „může“ nahrazuje slovy „má právo“.

(2) V § 313, odst. 2, č. 1 se slova „obchodními a hospodářskými knihami“ nahrazují slovy „obchodními nebo hospodářskými knihami“.

Čl. 163.

(1) V § 315, odst. 2 se slova „může býti“ nahrazují slovem „budiž“.

(2) V § 315 se připojuje jako nový odstavec 5 ustanovení tohoto znění:

„(5) Jedná-li se o případy závažné a významné po finanční stránce nebo je-li odůvodněné podezření, že by poplatník mohl knihy (doklady) zavléci či zápisy knih změnit, může úřední orgán provádějící nahlédnutí do knih tyto knihy (doklady) na místě u poplatníka zajistiti. Při tomto opatření jest však úřední orgán povinen poplatníku umožniti, aby do zajištěných knih kdykoliv nahlédl, jak toho vyžaduje nerušený chod jeho podnikání.“

Čl. 164.

V § 319 se připojuje nový odstavec 7 tohoto znění:

„(7) Ustanovení § 314, odst. 3 a 4 platí tu obdobně.“

Čl. 165.

(1) V § 324 se vkládá jako odstavec 3 nové ustanovení tohoto znění:

„(3) Vyměřovací úřad (daňová komise) může se odchýliti od knihovních zápisů jinak formálně správných v těch případech, kde se

používá spojů se zahraničními nebo s tuzemskými osobami (podniky) ke zkrácení daňové základny.“

(2) V § 324, odst. 3, který se označuje jako odstavce 4, se vypouštějí slova „podle obchodního zákona“.

(3) V § 324 se připojuje nový odstavec 5 tohoto znění:

„(5) Zjistí-li se při nahlédnutí do knih a zápisů menší závady, není tím dotčena jejich průkazná moc.“

Čl. 166.

(1) V § 325, odst. 1 se slova „může býti daň vyměřena bez dalšího účastenství poplatníka z moci úřední podle pomůcek, jež má úřad po ruce.“ nahrazují tímto ustanovením: „může býti daň vyměřena bez dalšího účastenství poplatníka z moci úřední podle pomůcek, jež má úřad po ruce, v mezích stanovených v odstavci 2; úřad jest při tom povinen přihlížeti ke všem pomůckám, jež má po ruce. Ustanovení § 310, odst. 5, 6 a 7 nejsou tím dotčena.“

(2) V § 325, odst. 3 se připojuje toto ustanovení:

„Domnívá-li se úřad, že některá z připomínek pochybností nebo otázek daných poplatníkovi byla jím nezodpověděna, vyzve poplatníka, aby ve lhůtě nejméně 8 dnů dodatečně tak učinil.“

Čl. 167.

(1) V § 327, odst. 1 se připojuje tato věta: „Nelze-li zdanitelný důchod z pozemku stanovit výpočtem, budiž pro odhad použito průměrů, které po dohodě s ministrem zemědělství vydá ministr financí.“

(2) V § 327 se vkládá jako nový odstavec 3 toto ustanovení:

„(3) Stanovení vyměřovacího základu odhadem není přípustno, nebyl-li předtím proveden důkaz obchodními nebo hospodářskými knihami a není-li zákonného důvodu odchýliti se od těchto obchodních nebo hospodářských knih.“

(3) Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 5 a 6.

(4) V § 327 se vkládá jako nový odstavec 4 toto ustanovení:

„(4) Vyměřovací úřad přihlíží z úřední povinnosti při stanovení vyměřovacího základu ke srážkovým položkám a výhodám, pro poplatníka ze zákona vyplývajícím, které jsou

ze spisů patrný, i když jich poplatník výslovně neuplatnil, v případě, že stanoví daňový základ v jiných položkách oproti jeho přiznání v neprospěch poplatníka.“

Čl. 168.

(1) V § 328 se dosavadní ustanovení označuje jako odstavec 1.

(2) V § 328 se připojuje jako odstavec 2 toto ustanovení:

„(2) Jestliže poplatník vyhověl ve lhůtách mu daných po případě prodloužených všem výzvám vyměřovacího úřadu, směřujícím k řádnému zjištění vyměřovacího základu, jest vyměřovací úřad povinen poplatníkovi doručiti platební rozkaz do jednoho roku po podání přiznání k dani. Jde-li o složité případy, jest lhůta dvouletá, o čemž budiž poplatník před uplynutím jednorozhodnutí lhůty zpraven. Nedodrží-li úřad lhůty, má se za to, že daň jest předepsána ve výši přiznání poplatníkovy. Ustanovení hlavy VIII, § 313, odst. 2, č. 1, čtvrté věty, § 277, odst. 3 a 4, § 330, odst. 2 zůstávají tím nedotčena.“

Čl. 169.

Za § 328 vkládá se jako § 328a nové ustanovení tohoto znění:

„§ 328a.

(1) U fyzických osob podrobených dani důchodové vyměřené podle §§ 18 až 22, po případě § 34, nebo všeobecné dani výdělkové anebo oběma těmito daním, u nichž ani zdanielný důchod ani zdanielný výtěžek nepřesahoval v lichém kalendářním roce 15.000 Kč, bude daň na příslušný sudý berní rok vyměřena platiti nenaříkatelně bez nového vyměření a bez vydání nového platebního rozkazu i pro nejbližší příští lichý berní rok. Pro tento rok není s výhradou odstavce 2, písm. a) a b) u zmíněných osob povinností ku podání přiznání ke zmíněným daním.

(2) V odstavci 1 uvedený způsob zdanění nenastane u poplatníků, kteří

a) v přiznání výslovně požádají za řádné vyměření daně a vydání platebního rozkazu na zmíněný příští lichý berní rok v neprodlužitelné lhůtě do 14. února tohoto lichého berního roku;

b) podle názoru vyměřovacího úřadu mají býti na zmíněný lichý berní rok podrobeni novému vyměření, poněvadž jejich zdanielný příjem nebo výtěžek přesahoval v předcházejícím sudém kalendářním roce 15.000 Kč; v tomto případě budou, nepodali-li sami snad

již přiznání, vyměřovacím úřadem vyzváni do dvou let po uplynutí zmíněného sudého kalendářního roku ku podání přiznání do 30 dnů za účelem vyměření daně;

c) byli zdaněni daní důchodovou vyměřenou podle § 32, odst. 5 nebo § 35, odst. 2, poslední věty;

d) vedou řádné obchodní knihy (§ 10, odst. 2);

e) jsou společníky společenského podniku.

(3) Při vyměřování daně poplatníkům v odstavci 1 uvedeném není vyměřovací úřad (daňová komise) povinen prováděti doplňovací a vytýkácí řízení (§§ 310 až 313), leč by poplatník o jeho provedení v přiznání požádal; jinak bude řízení to provedeno při projednávání odvolání.“

Čl. 170.

(1) V § 330, odst. 8 se připojuje nové ustanovení tohoto znění:

„Odpírá-li však úřad podnikům uvedeným v § 75, odst. 1 nárok na zdanění podle § 83, odst. 2, může o tom vydati samostatné rozhodnutí, z něhož se lze zvláště odvolati. V tomto případě se daň vyměří až po pravoplatnosti rozhodnutí.“

(2) V § 330, odst. 9 se slova „subjektu nebo objektu“ nahrazují slovy „podmětu nebo předmětu“.

Čl. 171.

(1) V § 331, odst. 1 se připojuje toto ustanovení:

„Vyměřovací úřad jest zejména povinen sdělit na žádost poplatníkovi vyměřovací základ daně, jakož i v kterých příjmových a výdajových (srážkových) položkách se při stanovení tohoto základu odchýlil od přiznání a z jakých důvodů.“

(2) V § 331, odst. 3, poslední věta se vypouští slova „— vyjímajíc podpisy —“.

Čl. 172.

V § 334 se připojují jako odstavce 5 až 7 tato ustanovení:

„(5) Jestliže poplatník vyhověl ve lhůtách mu daných po případě prodloužených všem výzvám směřujícím k řádnému vyřízení stížných bodů odvolání, jest odvolací stolice povinna rozhodnouti o odvolání do jednoho roku. Jde-li o složité případy, jest lhůta dvouletá, o čemž budiž poplatník před uplynutím jednorozhodnutí lhůty zpraven. Nedodrží-li úřad lhůty, má se za to, že jest odvolání plně vyhověno.“

Ustanovení hlavy VIII, § 313, odst. 2, č. 1, čtvrté věty, § 277, odst. 3 a 4 a § 337, odst. 2 zůstávají tím nedotčena.

(6) Ustanovení odstavce 5 platí obdobně, bylo-li rozhodnutí o odvolání později změněno nebo zrušeno rozhodnutím úřadu nebo soudu.

(7) Odvolací stolice jest také oprávněna vyříditi odvolání narovnáním s poplatníkem. Narovnáním jest konečně a neodvolatelně vyřízeno uložení daně ohledně těch částí vyměrovacího základu, které byly narovnáním upraveny.“

Čl. 173.

V § 338 se připojuje jako nový odstavec 4 toto ustanovení:

„(4) Předepsaná náhrada útrat jest splatna a vykonatelná do 30 dnů po doručení předpisu.“

Čl. 174.

§ 340 bude zníti:

„(1) Poplatník má právo na navrácení do předešlého stavu, bylo-li mu živelní nebo jinakou událostí, které nebylo lze předvídati nebo odvrátiti, zabráněno dodržeti lhůtu k podání opravného prostředku v řízení vyměrovacím, trestním nebo odvolacím, nebo nedověděl-li se on nebo jeho zástupce (§ 262) nebo jeho zmocněnec nezaviněně o takové lhůtě. Tyto události a skutkové okolnosti je poplatník povinen dokázati.

(2) Návrh na navrácení do předešlého stavu se nemůže opírat o okolnosti, o nichž se již dříve uznalo, že nestačí k tomu, aby se povolilo poplatníkovi prodloužení zmeškané lhůty.

(3) Navrácení do předešlého stavu může poplatník navrhnouti do 15 dnů, počínajíc ode dne, kdy byla překážka odstraněna nebo kdy se dověděl o lhůtě. Návrh budiž učiněn u vyměrovacího úřadu, který je příslušný přimouti odvolání nebo který vyměřil dotčenou daň. V návrhu dlužno uvést skutečnosti odůvodňující navrácení do předešlého stavu jakož i příslušné průvody a zároveň s ním podati zmeškané odvolání.

(4) Návrh na navrácení do předešlého stavu je nepřipustný, když prošlo 6 měsíců ode dne, kdy zmeškaná lhůta prošla.

(5) O návrhu rozhoduje finanční úřad II. stolice; proti jeho rozhodnutí lze se odvolati k ministerstvu financí.“

Čl. 175.

§ 341 se doplňuje tímto ustanovením: „Ustanovení § 17, č. 6 a § 78, písm. e) zůstávají nedotčena.“

Čl. 176.

V § 344 se připojuje jako nový odstavec 8 toto ustanovení:

„(8) Nepřesahuje-li celkový vymahatelný nedoplatek částku 5 Kč, nevymáhá se samostatnou exekucí.“

Čl. 177.

V § 350, odst. 1 se vkládá za druhou větu ustanovení tohoto znění: „Nejsou však oprávněni zabaviti jiných předmětů, než takových, jichž zpeněžením může býti daňový dluh zcela nebo z části uspokojen.“ Dále se za citací „č. 293“ vypouští slovo „ve“.

Čl. 178.

V § 378, odst. 1 se slova „třetina“ a „více než třetinu“ nahrazují slovy „polovina“ a „více než polovinu“.

Část druhá.

Přechodná ustanovení.

Čl. 1.

(1) Z důchodů, výtěžků nebo požitků v kalendářním roce 1936 (v obchodním období končícím v kalendářním roce 1936) skutečně dosažených budou — pokud zákon jinak nestanoví — poplatníkům přímé daně vyměřeny jednak na berní rok 1936, jednak — a to bez provedení samostatného vyměrovacího řízení — i na berní rok 1937 podle zákona o přímých daních pozmeněného tímto zákonem.

(2) Pokud nebyl poplatníkovi podle ustanovení tohoto zákona doručen platební rozkaz na berní rok 1936 (1937), jest povinen v roce 1936 (1937) po případě i později platiti daňové splátky podle § 269, odst. 2 podle výše posledního ročního předpisu daně s přírážkami za rok 1934 (1935) nebo za některý rok nejbližše předcházející, který byl poplatníkovi znám počátkem (1. ledna) berního roku 1936 (1937).

(3) Poplatníkům, jimž na základě kalendářního roku 1936 byla daň vyměřena jak na berní rok 1936, tak i na berní rok 1937, bude při zániku jejich daňové povinnosti z daně předepsané na berní rok, v němž jejich daňová povinnost zanikla, odepsáno tolik dvanáctin, kolik celých měsíců chybí ode dne zániku do konce tohoto roku. Daň na berní rok následující po roce zániku daňové povinnosti se nevyměří. Tato ustanovení neplatí pro zvláštní daň výdělkovou (hlava III).

(4) Daň důchodová podle § 13, odst. 2, §§ 30

a 36 v roce 1936 sražená bude započtena též na úhradu daně důchodové při zdanění služebních (funkčních) požitků na berní rok 1937, nejvýše však částkou odpovídající dani důchodové (bez přechodné přírážky) na rok 1937 připadající.

(5) Poplatníkům, jichž základ pro zdanění v roce 1936 dosažený převyšoval o více než čtvrtinu průměr tří let 1933, 1934 a 1935, případně nebyli-li zdaněni, průměr jejich důchodů, výtěžků nebo požitků v těchto letech, vyměří se na jejich žádost daň na berní rok 1937 na základě tohoto průměru. Toto ustanovení neplatí pro zvláštní daň výdělkovou (hlava III).

Čl. 2.

(1) Prvním daňovým předpisem, který bude ve smyslu § 328a), odst. 1 (čl. 169 části první) platiti pro nejbližší příští lichý berní rok, jest předpis na berní rok 1938.

(2) Vládní nařízení ze dne 24. ledna 1936, č. 10 Sb. z. a n., pozbývá účinnosti počínajíc berním rokem 1936.

Čl. 3.

U úvěrních společenstev jakož i záložen a fondů, uvedených v § 75, odst. 1, č. 1 a 2, kterým se na berní rok 1935 neb leta předcházející vyměřovala daň podle § 83, odst. 2 dosavadního zákona č. 76/1927 Sb. z. a n., a kterým bude počínajíc berním rokem 1936 vyměřována daň podle § 83, odst. 5, nesmí daň za berní rok 1936 činiti více než 50% daně podle § 83, odst. 5 tohoto zákona na ně připadající, avšak s tím, že vyměřená daň nesmí činiti méně než šest tisícin základního kapitálu (§ 83, odst. 17).

Čl. 4.

Pro investice podle § 10, odst. 2, věty druhé a podle § 79, písm. f), odst. 3 a 4 započaté nebo provedené před 1. lednem 1936 je přípustný mimořádný odpis ve výši 20% v dosavadním rozsahu. Při tom nesmí tento odpis při změně berního roku (čl. 4 části první) činiti úhrnem více než 20%.

Čl. 5.

Čtyřletá lhůta stanovená v § 80, odst. 3 prodlužuje se, pokud jde o úložky nashromážděné v obchodních obdobích 1930 (1930/1931) až 1933 (1933/1934) do konce obchodního období 1938 (1938/1939).

Čl. 6.

Pro vyměření činžovní daně na berní léta 1936 a 1937 zvyšuje se srážka uvedená v § 150, odst. 6 na 70%. U daňových před-

mětů tamtéž uvedených činí všeobecná daň výdělková, dojde-li k jejímu vyměření podle § 57, odst. 7, na zmíněná dvě berní léta $\frac{1}{2}\%$ kapitálu v podniku trvale na zisk uloženého, převyšujícího 100.000 Kč, bez ohledu na jeho výši.

Čl. 7.

Daňové přiznání za berní rok 1936 jest základem pro zjištění dani podrobeného důchodu, výtěžku nebo požitku za minulý rok 1936 a na berní rok 1937.

Čl. 8.

Byla-li poplatníkovi k dani za berní rok 1936 předepsána přírážka podle § 309, odst. 3, předepíše se tato přírážka k dani předpísované ze stejného základu na berní rok 1937.

Čl. 9.

Nárok na nahrazovací úroky co do přímých daní s přírážkami za berní roky 1936 a předcházející posuzuje se i po dni účinnosti tohoto zákona podle ustanovení před tímto dnem platných, avšak s omezením, že nahrazovací úroky podle ustanovení platných před 1. lednem 1937 lze přiznati pouze za dobu, rozhodnou pro nárok na tyto úroky, do 31. prosince 1936; místo nahrazovacích úroků za dobu po 31. prosinci 1936 provede se za tuto dobu oprava poplatku z prodlení nebo dobropisu podle § 293, odst. 5.

Čl. 10.

Pokud zákon odvolání připouští, lze z předpisů daně za berní rok 1936 a na berní rok 1937, spočívající na stejném vyměřovacím základě, podati společné odvolání.

Čl. 11.

K dani předepsané na berní rok 1937, pokud se k ní vybírají přírážky, předepíše se a vyberou přírážky svazků územní samosprávy, na kterých se tyto usnesly pro rozpočtový rok 1937.

Čl. 12.

Ministr financí se zmocňuje, aby vydal případná další přechodná ustanovení.

Část třetí.

Čl. 1.

(1) Zemská zastupitelstva mohou pro obce svého obvodu stanovit, že a jakým způsobem si mohou obstarávat vlastními orgány výpočet, předpis a vybírání obecních přírážek ke všem přímým daním, a to od počátku správního roku, který následuje po roce, ve